

Chỉ Tình Yêu Thắng

Contents

Chỉ Tình Yêu Thắng	1
1. Chương 1: Tình Yêu Giữa Sói Và Chuột Túi ~	1
2. Chương 2: Trứng Chiên	5
3. Chương 3: Chuột Túi	9
4. Chương 4: Sổ Nhỏ	12
5. Chương 5: Roi Giống Thước	16
6. Chương 6: Chứng Bệnh	19
7. Chương 7: Cảm Ứng Tự Động	22
8. Chương 8: Phòng 209	28
9. Chương 9: Câu Chuyện Tình Yêu	34

Chỉ Tình Yêu Thắng

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, bình đàm, 1 vs 1, nữ vương thụEdit: ỏ mèoTôi gặp Kiệt ở Silver lần đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-tinh-yeu-thang>

1. Chương 1: Tình Yêu Giữa Sói Và Chuột Túi ~

Lần đầu tôi gặp Kiệt là ở Silver lúc nửa đêm.

Đó là một chuyện ngoài ý muốn.

Hôm ấy, sau khi kết thúc mười lăm tiếng giải phẫu ngoại khoa dài đằng đẳng, đáng lẽ tôi nên về nhà ngã lăn ra ngủ mới đúng. Tôi bị quỵ mặt người mắng đến nhũn chân, ngón tay cũng sắp đông lạnh không co duỗi nổi. Thật sự, tôi nên lập tức về nhà vùi đầu ngủ mới đúng.

Hôm ấy là lần đầu tiên tôi chính thức thực tập một ca mổ, còn được phân công nhiệm vụ nâng trái tim. Tôi đứng bên cạnh ông bác sĩ có biệt danh là quỷ mặt người, cầm trái tim được cấy ghép lên để ông ta khâu mạch máu. Quỷ mặt người là một người đàn ông lùn tịt lại gầy đét, tôi ước chừng phải cao hơn ông ta hai mươi mấy centimet, thế nên bàn giải phẫu thấp lè tè, giúp ông ta nâng trái tim, từ đầu đến cuối tôi phải khom người thật thấp.

Quỷ mặt người khâu rất cẩn thận, cẩn thận đến mức quá khắt khe. Tôi cầm trái tim được đông lạnh, mười ngón tay buốt đến tê cứng. Tới nỗi sau đó tôi không nhìn được mà bắt đầu hoài nghi, tại sao ông ta lại khâu chậm kinh khủng như vậy.

Nếu không phải ông ta muốn gây khó dễ cho người bệnh, thì chính là muốn khó dễ tôi.

Tôi nghĩ có lẽ là về sau.

Bởi vì ông ta mắng tôi liên tục.

Trước khi bước vào phòng phẫu thuật tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, biết rõ trong thời gian mổ, thói quen của quỷ mặt người là mắng bác sĩ thực tập để nâng cao tinh thần, nhưng ngay cả tiếng thở của tôi ông ta cũng bắt bẻ, hơn nữa suốt buổi chỉ mắng mỗi mình tôi, điều này chẳng phải định gây khó khăn sao.

Đại khái chắc là ông ta muốn khâu rất nhiều mạch máu, nên mới hủy sạch sành sanh lòng tự trọng của tôi.

Ông ta thành công, lúc cởi đồng phục giải phẫu tôi cũng không dám làm phiền y tá, ra khỏi bệnh viện xong, tôi hận không thể lao ra nằm giữa đường cái, nhưng bỗng nhiên di động vang lên, là “traí bao” muốn hẹn tôi uống rượu, khi ấy rõ ràng tôi mệt chết đi được, nhưng vẫn nói đồng ý trong cơn giận hờn.

2.

Silver là nơi tôi thường đi săn thú, “traí bao” vừa là đối thủ vừa là thằng bạn bắt lương của tôi, tôi hạ quyết tâm phải cưa đổ một “em” để xây lại tự tin, nhân tiện trả thù vụ “traí bao” dám chơi xấu để giành cừu lần trước. Bất quá mọi chuyện lại không như mong muốn, vừa ngồi xuống đã thấy hai con cừu nhỏ chủ động tiến đến bàn chúng tôi. Bữa ăn khuya đã được bày đủ, có số lượng, có nhân vật lý tưởng, tôi không việc gì phải hành động.

Vấn đề nằm ở chỗ, tôi khá coi thường chuyện này, vì quá trình suôn sẻ không gọi cho tôi chút tinh thần nào.

Đối mặt với cừu nhỏ đáng yêu, tôi lại ngáp to một cái lộ ra nanh sói.

Sau khi bị “traí bao” phát hiện, hấn nhìn tôi với vẻ bất mãn suốt, còn dùng đầu gối đâm tôi dưới bàn nữa.

Thừa dịp bé cừu không để ý, tôi lại gần bên tai “traí bao” nói khẽ: “Hai con cừu này nói chuyện vui lắm, chúng ta tự mang về nhà ngủ đi?”

“Traí bao” vừa nghe xong liền quay qua nhìn tôi, trừng tôi tóe lửa.

“Traí bao” tùy tiện hơn tôi nhiều, cũng cố chấp và quái gở hơn. “Thích đoạn đầu của màn dạo đầu” chính là một trong số đó. Hấn cho rằng hương vị trước khi lên giường là đùi gà, lên giường bất quá chỉ như ăn nốt chỗ xương gà còn lại, không thể giống nhau được. Hay nói cách khác, phần kích thích nhất trong tiến trình săn thú là cầm thương [1] truy đuổi, chứ không phải nhấm nháp thứ mình bắt được. Dẫn người của được về nhà ngủ chỉ là “nghiệm chứng thành quả”, thậm chí để “thực hiện nghĩa vụ” mà thôi.

“Traí bao” biến thái tốt cùng, hơn nữa còn khác xa cách tiếp cận thực dụng lại chóng vánh của tôi, nhưng tôi tôn trọng hấn, chỉ còn biết chấp nhận.

Nếu từ năm mười ba tuổi bạn đã kết thân với hồ quần cầu đảng [2], dấu người đó là một thằng mắc chứng transvestite [3], bạn cũng phải tôn trọng hấn.

3.

Để xua tan cơn buồn ngủ, tôi lấy cốc vào WC rửa mặt.

Mới chỉ lau mặt rồi ném khăn giấy vào giỏ rác, cửa WC bị đẩy ra, đầu tiên là một tiếng “phịch” vang lên khi ai đó đụng vào tường, tiếp theo mới dần dần nhỏ lại, phát ra rên rỉ như bị thương.

Người vừa vào là một cậu thanh niên tóc nâu.

Cậu ta sải bước đến trước bồn rửa tay, dùng một tay vén tóc, tay kia thì cúi kính vờ vờ nước. Cậu ta cúi thấp người xuống dùng nước lạnh chà xát cổ, dùng lực mạnh như thể có người vừa khạc một cục đàm lên cổ cậu ta, trông cậu ta có vẻ ghê tởm lắm. Cậu ta tạt nước lâu thật lâu mới chịu tắt vòi, rút một miếng khăn giấy, tiếp tục phần nộ chà mạnh.

Bình thường tôi không để ý đến những cậu trai tóc dài, nhưng chẳng hiểu vì sao tôi lại tò mò về cậu ta, rất muốn nhìn xem khuôn mặt bị mái tóc dài che khuất kia thế nào. Thế là tôi dán mắt vào cậu.

Lau khô mặt xong, cậu ngoảnh đầu lại định lau cổ áo, phát hiện ra tôi đang nhìn.

Vừa trông thấy tôi, đôi mày được tỉa gọn lập tức nhướn cao, cậu ném cho tôi một cái trợn mắt khiêu khích như kiểu “tôi khó chịu”, khóe môi đang nhếch lên giờ đây lại nhếch cao và dữ tợn hơn, nói chung đáng vẻ trông hung ác lắm kìa. Cơ mà mái tóc dài lại không biết chọn thời điểm, một dùm tóc mềm mại rũ xuống, lòa xòa trên mặt cậu.

4.

Khoảnh khắc đó kéo dài bao lâu?

Có lẽ là khoảng nửa giây, tối đa cũng chưa đến một giây.

Những chuyện ngoài ý muốn sẽ thay đổi định mệnh, thường phát sinh trong những giây phút nhỏ nhất không đáng kể thế đấy.

5.

Sau khi trở về, tôi không thể khống chế mắt mình cứ mãi miết đi tìm cậu. Đêm càng khuya, người càng đông, nhưng tôi vẫn dễ dàng thấy cậu đang bị giam trong một vòng người náo nhiệt.

Trước lúc tôi đi WC chưa thấy những người đó, chắc là họ vừa đến.

Một tên công tử bột toàn thân tràn ngập mùi “ông rất giàu”, xung quanh gã xúm xít năm cậu trai ăn mặc cực mát, ai cũng chói lóa và trẻ đẹp, càng gần trung tâm thì càng đẹp. Cậu ngồi bên tay phải của gã, theo góc nhìn của tôi, đó là vị trí thuận tiện giở trò nhất.

Tôi dùng mắt đánh giá, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Không chỉ mắt, ngay cả dạ dày và ruột cũng bắt đầu bất ổn.

Quay đầu lại không muốn nhìn, giả vờ lắng nghe bé cừu bên cạnh đang huyền thoại gì đó, tôi cố tình cúi đầu uống rượu. Nhưng càng ép bản thân nhẫn nhịn thì tôi càng muốn nhìn, cuối cùng, cổ họng như đang chiến đấu với não, quả thực sắp làm tôi rút gân tới nơi.

Đồng thời, tôi còn phải chịu đựng tiếng cười ồn ã vọng ra từ chiếc bàn kia.

Một “tập đoàn” xa xỉ lại thích huênh hoang, ai ai trông thấy cũng chán ghét, cả “trao bao” cũng cảm lòng không đành mà quay lại nhìn, ngay sau đó lấy người ở bàn kia làm chủ đề tán dóc.

Dựa vào lời kể của bé cừu bên cạnh, lần đầu tiên tôi nghe được tên Kiệt, từ miệng một con cừu nhỏ khác, tôi mới biết cậu là trao bao cao giá nhất. Gã thiếu gia kia cũng được kể khá nhiều, bất quá tôi không quan tâm, lỗ tai tự động đóng kín.

Rất cuộc, cổ thẳng, não đầu hàng.

Khi tôi quay đầu lại nhìn cậu, cậu cũng đang nhìn tôi.

Cảnh tượng ấy thật kỳ lạ. Tôi vờ khoác tay lên vai cừu nhỏ, ngoảnh lại nhìn cậu, còn cậu nhào người lên phía trước đập thuốc lá, ngẩng mặt nhìn tôi.

Tôi có cảm giác như cả không gian đều biến mất, giữa đường nhìn của hai chúng tôi xẹt ra một tia lửa điện màu xanh lam. Tôi cũng chẳng muốn lạm dụng kỹ xảo điện ảnh để hình dung cảnh đối mặt của chúng tôi, nhưng trên thực tế nó cũng không khác biệt mấy.

Tôi không kiềm được mà tự hỏi, tại sao cậu lại đẹp đến thế?

Tôi cũng tự hỏi thêm, tại sao lại hình dung cậu bằng từ “đẹp”?

Trong vô thức, tôi lúc đó chỉ nghĩ đến mỗi chữ ấy.

Cậu rất đặc biệt. Gương mặt xinh đẹp nhưng không chút nữ tính, cử chỉ ngả ngón nhưng không khoa trương. Toàn thân trên dưới đều toát ra loại khí hồng nhật [4] dù người phạm tội, nhưng lại thích hợp mặc sắc xanh nhật như màu của cây con mới nhú hơn bất kì ai khác.

Tôi hoảng hốt nâng ly rượu lên, không ngờ lại bất cẩn làm đổ vào người.

Không giống tôi chút nào.

Không giống người chọn bạn tình còn dễ hơn mua kẹo cao su, không giống kẻ đổi bạn tình còn nhanh hơn thay ra trải giường.

Tôi thầm mắng bản thân vài câu, còn bắt chước chất giọng đau buồn của quý mặt người lúc cầm kim khâu, nhưng cũng không thấy trấn tĩnh được bao nhiêu, nhận khăn ăn bé cừu đưa qua, tôi nhân cơ hội quay sang trộm ngắm cậu.

Lúc ấy cậu đang né tránh nụ hôn của gã công tử, dùng tay ôm lấy bả vai đối phương ra vẻ vô cùng thân thiết, nhưng nếu chú ý đến từng động tác nhỏ, thì ánh mắt cậu trước sau đều sát sao bám dính lấy tôi.

Cừu nhỏ bên cạnh dùng ngón tay gõ lên lưng tôi, vì cậu hỏi nhưng mãi không nghe tôi đáp. Tôi chẳng muốn biết cậu ta muốn hỏi gì, bởi tôi nào còn lòng dạ để trả lời.

Tôi thốt ra câu xin lỗi, đứng dậy đi đến quầy bar.

6.

Lách mình xuyên qua đám người đứng trước quầy bar, ngoắc một cậu bồi bàn quen thuộc, tôi tự nhủ, nếu lát nữa quay lại vẫn thấy cậu nhìn tôi, tôi sẽ suy nghĩ phương pháp dẫn cậu rời khỏi nơi này.

Tôi khom người tiến lại quầy bar, vừa đứng thẳng lưng, ở giữa đám đông nhộn nhịp, đôi mắt rung động lòng người ấy vẫn luôn dõi theo tôi, đây chắc chắn không phải tôi ảo giác.

Tôi lại sát tai bồi bàn dặn vội vài câu, lập tức xoay người ra khỏi quán, nấp bên ngoài cánh cửa nhỏ nơi phòng bếp.

7.

Hơi nước ẩm ướt phủ kín trên mặt đất, những hạt tuyết chưa tan đọng dưới ngọn đèn lồng lạnh như sao sa. Tôi rút tay vào túi quần, đi qua đi lại trong bầu không khí buốt giá.

Tôi bắt đầu nghiên cứu lại hoàn cảnh của bản thân.

Tôi tự hỏi đã câu được một bé cừu dễ thương, tại sao còn đứng núi này trông núi nọ mà thèm muốn tên trai bao đó, tại sao mặc kệ lạnh lẽo đứng đần ra chỗ này chờ cậu, tại sao lại mất trí như vậy?

Là tôi mất trí, nhưng tôi cũng rất lo chẳng biết cậu bồi bàn nọ có chuyển lời hộ tôi chưa? Cậu có đồng ý ra đây tìm tôi không? Sau khi gặp cậu tôi sẽ nói gì? Nói thế nào? Trực tiếp hỏi cậu có bằng lòng theo tôi về nhà ư? Hay là hẹn cậu lần khác gặp lại nhau?

Từ trước đến nay, tôi rất tự tin trong việc theo đuổi người khác, bất quá đó là lúc bình thường.

Lần này tôi gặp phải tình huống bất thường rồi.

Lần này người tôi chọn trúng lại là trai bao cao giá nhất, một gã trai bao đang bận phục vụ đại gia, trong lúc đối phó với đại gia vẫn luôn dán mắt vào tôi.

Tôi thử thuyết phục bản thân, trai xinh nhiều lắm chơi đến bao giờ mới hết, tại sao lại muốn chọn cậu ta? Cậu ta có đẹp cũng chỉ hơn bé cừu đáng yêu ban này đôi chút.... Không, có lẽ là đẹp hơn chút nữa.... Có lẽ là đẹp hơn nhiều lắm.... Nhưng thế thì sao? Lên giường sẽ khác nhau à?

Tôi không hiểu mình bắt đầu giống mấy bà mẹ như vậy từ khi nào.

Gió lạnh thổi qua ngõ đập mạnh vào người, công sắp chết, tôi nhận ra kiểu chờ lén lút này chẳng những không sáng suốt mà còn ngu xuẩn, thật yếu bóng vía.

Ừ thì đúng, cứ cho là vậy đi, nhưng tôi cũng không có biện pháp nào khác, ngoài việc đút hai tay vào túi quần đứng chống chọi với từng đợt gió lạnh, chờ một người.

Giống một con chó sói đất co đầu rụt cổ canh thịt.

8.

Cửa sau khu bếp bật mở, một bóng dáng màu xanh lá nhạt thấp thoáng.

Tôi di chuyển thân thể cứng ngắc đến đón, còn chưa kịp dùng mắt xác định hoặc há miệng để hỏi, cậu đã nắm tay áo dắt tôi đi khỏi ngõ nhỏ.

Cậu kéo tôi đi càng lúc càng nhanh, đến khi ra đầu ngõ gần như là chạy.

Gió ngoài phố lớn hơn, cũng lạnh hơn. Trên người cậu chỉ có mỗi chiếc áo len mỏng màu xanh lá nhạt, còn tôi là bất chợt nổi lòng ham muốn tìm đến cậu, cũng không mang áo khoác. Rảo bước trên con đường lớn được lát đá, chúng tôi đương đầu với những cơn gió mạnh lạnh thấu xương, run cầm cập không ngừng.

Tôi rút tay ra khỏi túi quần ôm lấy vai cậu.

Cậu ngược mặt lên nhìn tôi, rúc vào cánh tay tôi.

Cấp tốc ngồi vào taxi, hai chúng tôi không ai nói gì, chỉ thi thoảng đánh mắt qua đối phương, nở nụ cười không rõ nghĩa, ai cũng hiểu và chờ mong chuyện sắp xảy ra.

[1] thương

[2] Người xấu cấu kết với nhau

[3] Danh từ chuyên môn gọi là Fetichists, thuộc dạng thích và đam mê mặc y phục của phụ nữ (transvestite). Loại lệch lạc t**h d*c này thường chỉ xuất hiện ở phái nam, tuổi mới lớn và bùng phát ở tuổi dậy thì, khi sinh lý bắt đầu phát triển hoàn chỉnh.

Transvestite do hai từ ghép lại, trans có nghĩa là chuyển đổi và vest là y phục.

Transvestite dùng để chỉ những phụ nữ hay nam giới luôn luôn có cảm giác miễn cưỡng, rất khó chịu hoặc như bị bắt buộc phải mặc y phục của chính mình, thậm chí từ chối mặc nó và chỉ thích mặc đồ của người khác giới. Sự ưa thích này hầu như bị điều khiển bởi một ma lực rất khó tìm ra nguyên nhân. Các nhà t**h d*c học cho rằng nó có thể bắt nguồn từ tính bẩm sinh. Tóm lại, transvestite là người thích mặc y phục của người khác giới.

[4] nguyên văn là “đào sắc” = có 2 nghĩa: màu hồng phấn hoặc quan hệ tình cảm bất chính, màu hồng thường diễn tả tình yêu

[cont]

2. Chương 2: Trứng Chiên

Tình yêu giữa sói và chuột túi ~

1.

Nơi tôi thuê là một khu nhà kiểu cũ có cách phân phòng rất kỳ quặc, đi dọc theo cầu thang hẹp có trải thảm lên tầng ba, sau khi dùng chìa khóa mở cửa gỗ, phải đi thêm một đoạn gác ngắn nữa mới chính thức đến phòng ở. Buồng ngủ nằm cách vách phòng ở, hẳn nơi đó mới thích hợp l*m t*nh, nhưng chỉ vừa khép cửa gỗ lại, tôi đã nhin không nổi mà đẩy cậu vào tường.

Hình như cậu có chút kinh ngạc, lão đảo suýt chút nữa không đứng vững được, nhưng cậu chẳng nói bất kỳ điều gì, chỉ cười khẽ ra tiếng, như muốn chế nhạo tôi sốt ruột, hoặc hài lòng trước phản ứng của tôi.

Khoảng cách từ cửa gỗ đến cầu thang vô cùng chật hẹp, hai chúng tôi đứng sát vào nhau cũng không dôi ra một khe hở nào, giờ tay nhắc chân cũng thấy khó khăn. Tôi rất phấn khích khi dễ dàng cướp được cậu trai bao mê người như vậy từ tay mấy gã công tử bột, thật nóng lòng muốn ngắm cơ thể cậu, xem có xinh đẹp như gương mặt không. Tôi nghĩ với kinh nghiệm chăn gối phong phú như cậu, hẳn sẽ không làm tôi thất vọng, tôi cũng tuyệt đối không thể làm cậu thất vọng, tôi phải khắc sâu dấu ấn mất hồn lại khó quên vào lịch sử l*âm t*âm huy hoàng của cậu.

Ở trên đều chỉ là lý thuyết.

Tình huống phát sinh trong thực tế là: Tôi ép cậu lên tường, dùng thân thể liều mạng giữ chặt cậu, chỉ chừa lại một khe hở đủ để với tay cởi quần. Tôi muốn nhìn thấy cậu trần truồng, muốn sắp chết, nhưng tôi chỉ tuột mỗi quần cậu xuống, rồi kéo dây nịt của mình, sau đó nhanh như lúc dồn hết tốc lực trốn cảnh sát, qua quýt mà vội vàng xoa nắn bộ phận đã hực nóng của nhau.

Cậu ưỡn thắt lưng nâng chân tựa vào tường, hai tay ôm lấy cổ tôi, dán đôi má trên l*âm ngực tôi, chẳng biết có phải cậu đã nhận thật lâu hay không mới tùy ý phối hợp với tôi như vậy, tôi cũng chẳng rảnh để hỏi.

2.

“Mấy giờ rồi?” Cậu hỏi.

Tôi với tay lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, ấn đèn để nhìn: “Một giờ bốn tám.”

Vừa nghe xong, cậu đột nhiên hưng phấn chồm người dậy, lấy tay chống đầu rồi nói với tôi: “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

“Hôm nay?”

14 tháng 2, ngày lễ tình nhân?

“Ừ.”

Lễ tình nhân là sinh nhật trai bao, thật hay giả?

Nhưng quan tâm thật giả làm gì? Hiện tại tôi chỉ nghĩ một việc duy nhất.

“Chẳng phải có tôi là quà sinh nhật của cậu sao?” Vừa dứt lời, tôi không đợi cậu đáp đã trực tiếp trở mình qua đề lên người cậu.

Cậu nhúc nhích cơ thể ầm ập, khoác tay lên vai tôi, dùng chân ôm lấy phần đầu gối tôi, nhưng lời nói thốt ra lại như một gáo nước lạnh có bỏ thêm đá.

“Anh nghĩ nói vậy thì tôi sẽ cho anh chơi miễn phí, phải không?”

3.

Ban này là ai giống như đồng lõa vội vã kéo tôi thoát khỏi “hiện trường”? Là ai tựa vào tường để mặc tôi âu yếm thỏa thích? Là ai khi tắm chung bảo nước chưa đủ ấm, dòng chảy không đều rồi cười khanh khách suốt? Tắm xong trở về phòng, là ai dùng tư thế khiêu khích đá sách y học của tôi xuống giường? Rồi lúc xốc chăn chui vào, là ai nói với tôi “Đến đây, thừa dịp chưa làm mà làm đi” như muốn châm bùng lửa d*âm?

Hết thấy đều ăn ý không chê vào đâu được, tôi đương muốn nói có thiện cảm với cậu, vậy mà giờ khắc này cậu lại đòi tiền tôi.

4.

Tôi định hỏi cậu ta muốn bao nhiêu, rồi hung hăng làm chết cậu ta, sau đó bảo cậu ta cút đi cho khuất mắt.

Với điều kiện của tôi, tìm người lên giường mắc nợ gì phải trả tiền?

Tôi cũng không muốn bị cậu ta coi thường.

“Chẳng phải lúc này tôi cũng cho cậu đùa miễn phí sao?” Tôi biết tôi thiếu kiên nhẫn, nhưng còn cách nào khác, đó là bản tính của tôi rồi.

Nhưng không ngờ vừa nghe xong cậu ta liền bật cười.

Càng không ngờ hơn là cậu ta cười rất ngọt.

Dùng “ngọt” để miêu tả nụ cười của một thằng con trai, cũng đột ngột tựa như lúc dùng “đẹp” để hình dung bề ngoài của cậu. Mấu chốt là tôi lại lần nữa không tìm ra được từ nào chính xác hơn.

Cậu ta là loại người nói năng hời hợt, ngay cả nhướn mi cũng tràn đầy nhục d*ch, tôi không nghĩ lại có thể cười ngây thơ đến thế.

Khi cậu mỉm cười, khóe mắt cong lên ngọt ngào, chân mày dần nhẹ, đôi môi đỏ mọng, khiến tôi bỗng nhiên quên mất mình muốn nói gì, chỉ nhớ mỗi từ “ngọt”, hoặc tất cả những thứ có liên quan đến từ “ngọt”.

5.

Thiện cảm mới mất đi đã dâng trào trở lại, chỉ trong tích tắc khi cậu nhoẻn miệng cười.

Đôi chân trơn trượt như rần cọ xát dọc theo đầu gối tôi, thanh âm biếng nhác hòa lẫn vào những câu nói như muốn châm lửa lên người tôi.

“Tôi nói tôi muốn ăn trứng chiên, lòng đỏ phải còn sống, rìa ngoài phần lòng trắng phải vàng rộm.” Cậu nói xong thì mím mím môi, lại là một nụ cười thật “ngọt”.

Tôi nghĩ nếu không phải cậu ta muốn chọc giận tôi, thì là đầu óc có vấn đề.

Tôi xoay người đặt cậu ta lên giường, ngồi dậy mặc quần.

“Cậu về đi, tủ lạnh nhà tôi trống hoác, hơn nữa tôi không biết chiên trứng.” Quan trọng là tôi nguội lạnh rồi.

“Chỗ ngã rẽ dưới lầu có cửa hàng 24 giờ, chúng ta đến đó mua trứng.”

“Tôi đã nói tôi không chiên trứng!” Tôi với lấy áo sơ mi dưới chân giường, có loại xúc động muốn nổ súng vào người ngoài hành tinh.

“Tôi dạy anh.” Cậu ngồi dậy, thuận tay hất mớ tóc dài ra sau, để lộ thân thể trần như nhộng, nhếch khóe miệng lên nhìn tôi.

“Cậu thần kinh hả?” Tôi vừa bốc hỏa vừa buồn cười.

Cậu lắc đầu, lấy áo len mặc vào, thông thả đáp: “Anh mới thần kinh, lấy một đĩa trứng chiên đổi một đêm với tôi, anh cho là chuyện tốt thế này mỗi ngày đều có sao? Đầu heo.”

Tôi tròn tròn mắt, có người nói chuyện ấy kiểu đó sao?

Cậu mặc áo len và quần dài vào, lấy tay vuốt mái tóc sơ qua hai lần.

“Này, cho tôi mượn áo khoác, bên ngoài lạnh chết bỏ.”

6.

Kinh nghiệm về việc chiên trứng của cậu đương nhiên nhiều hơn tôi, biết phải cho trứng vào sau khi dầu đã sôi, lửa phải xen kẽ lúc vừa lúc lớn thì lòng đỏ mới còn sống, phải dùng xẻng chiên đều nhẹ lên rìa ngoài của lòng trắng để nó chín và giòn.

Cái gì cậu cũng biết, nhưng chẳng làm gì ngoài việc ngồi mở miệng chỉ đạo.

Ban đầu bị cậu sai phái làm tôi thấy thật phiền, nhưng sau đó tôi lại biến “chiên trứng trong sòng ngoài chín” thành thử thách cho bản thân. Tôi là người dễ dàng bị những vấn đề hóc búa “dụ dỗ”, trên giường, trường lớp, nhà bếp, như nhau cả.

Đập liên tục chín quả trứng gà, rốt cuộc cũng miễn cưỡng chiên được kiểu cậu muốn.

“Tốt lắm, tôi muốn ăn.” Cậu rắc một ít muối vừa mua được ở cửa hàng vào trứng, dùng hai tay nâng đĩa lên miệng, cắn lớp màng mỏng, hút hết lòng đỏ, sau đó cầm nĩa cắt rìa trứng đã chín giòn bỏ vào miệng.

“Ngon lắm.” Cậu l*m l*m môi, dáng vẻ thực vừa lòng: “65 điểm.”

Ngon mà 65 điểm?

Thằng nhóc này rất thiếu đánh.

“Chiên thêm quả nữa đi.” Cậu buông đĩa trứng đã xếp lớp phần ruột lại thiếu một góc xuống, đứng ôm hộp muối dựa vào tủ lạnh chờ.

7.

Ăn xong trứng chiên rồi leo lên giường, chúng tôi l*m t*nh siêu cuồng nhiệt.

Lúc l*m t*nh cậu rất chủ động, chủ động làm tôi thoải mái cũng như làm bản thân thoải mái, nhưng thứ làm tôi mê muội hơn cả là những động tác và thanh âm cảm dỗ đầy kích thích của cậu. Cậu không vâng lời, biết từ chối nhưng tiến lùi có chừng mực. Cậu biết nên làm thế nào để gợi lên thú tính và d*c v*ng chinh phục của đàn ông, cũng nắm vững tâm lý kiêu ngạo và lợi dụng sự mềm lòng của họ.

Cậu khiêu khích cực cao siêu, cá tính cũng có vài điểm khiến người ta đau đầu, nhưng vừa khéo lại là hình mẫu tôi thích nhất.

Làm tình với cậu là trò chơi cũng như trận đấu. Năng lực của chúng tôi ngang ngửa, đều thuộc trình độ khiến người người rung mình sững sốt, ân ái khi thì kịch liệt khi thì triền miên, giống như đối diện với kẻ địch. Tôi luôn nghĩ tư chất trời cho của mình rất cừ khôi, đối mặt với trường hợp nào cũng có thể giải quyết rất ráo, nhưng khi ở trên người cậu, tôi cứ phải hết lần này đến lần khác cố nhịn, mới trụ được không bắn tinh quá sớm.

Đã lâu rồi không liều mạng như vậy, tôi cảm nhận được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có. Chiên trứng đã là cái đỉnh gì, dù hiện tại phải móc tiền tôi cũng sẵn lòng.

8.

Sắc trời hừng sáng, chúng tôi đều mệt rã rời nhưng không muốn ngủ. Tôi thuận tay quần quần mấy lọn tóc đang xõa tung của cậu, ngắm nghía chúng trong ánh sáng yếu ớt, cậu nằm nghiêng kê sát vào tôi, một chân lên vào giữa hai chân tôi, mắt cá chân chạm vào cẳng chân tôi.

Chúng tôi lẳng lặng nằm nghỉ ngơi, châm một điếu thuốc lên luân phiên hút, bỗng dưng cậu thở dài thườn thượt.

Cậu nhắc chân đạp tôi hai cước, tay cầm điếu thuốc, cũng không biết là cố tình hay vô ý, làm rớt một dúm tàn thuốc lên người tôi.

Tôi tắt thuốc, giữ chân bông sạch sẽ rồi lật mình qua, đắp nó lên người cậu. Tóc cậu thoang thoang hương dầu gội nhà tôi, hòa lẫn một chút vị khói bếp lúc chiên trứng. Ngay cả việc ngửi mùi tóc của cậu cũng làm tôi ‘cứng lên’.

Sau khi nhận ra, cậu vòng tay ra sau thắt lưng tôi, nhẹ nhàng vuốt ve rất mực dịu dàng.

Động tác cực kì cực kì nhịp nhàng, vuốt ve vô cùng vô cùng dễ chịu.....

“Tôi chỉ muốn anh tặng tôi một món quà ‘nhỏ nhỏ’.” Cậu nói.

“Ừ.” Vì động tác cực kì cực kì nhịp nhàng, vuốt ve vô cùng vô cùng dễ chịu.....

“Đi xem chuột túi với tôi.”

“Hả?”

“Sau khi ngủ dậy, đi thảo cầm viên xem chuột túi với tôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hôm nay là lễ tình nhân, hơn nữa còn là sinh nhật tôi.”

Một câu trả lời hoàn toàn “trật đường rầy”. Nhưng nể tình động tác cực kì cực kì nhিপ nhàng, vuốt ve vô cùng vô cùng dễ chịu..... Cho nên.....

“Ừ.”

9.

Lễ tình nhân đương nhiên tôi đã sớm đặt lịch hẹn, còn vì người đó nghĩ trăm phương ngàn kế đổi ca trực trong bệnh viện.

Bất quá, hiện giờ tôi quan tâm người đó làm chi?

10.

Làm thêm lần nữa khiến mí mắt tôi không sao mở nổi, trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi hỏi cậu trong cơn mơ mơ màng màng, tại sao lại kéo tôi rời khỏi Silver như chạy nạn?

“..... Gã lưu manh kia.... Giống như chó l*~*m tôi....Anh thấy mà đúng không?” Cậu vừa ngáp vừa nói.

Thảo nào cậu ta tức giận dùng nước lạnh lau cổ.

Tôi vùng vẫy chống lại cơn buồn ngủ, lại gần hôn lên cổ cậu một cái coi như an ủi.

“Vậy còn anh....” Cậu điều chỉnh lại tư thế ngủ, hỏi tôi: “.....Sao lại nấp sau cửa chờ tôi?”

Câu này khiến tôi tỉnh táo ngay tắp lự.

Thấy tôi không trả lời, cậu chống tay chồm lên người tôi, cúi đầu nhìn chăm chú vào mắt tôi.

Thật lòng mà nói, tôi hy vọng cậu đừng nhìn tôi như thế.

Nếu cậu không nhìn tôi như thế, nếu cậu rúc vào cánh tay tôi giống như ban nãy, tôi sẽ không kiềm nổi lòng nói với cậu: khi tôi trông thấy cậu, bốn phía thoáng chốc lặng ngắt như tờ, giữa đường nhìn của chúng ta xẹt ra một tia điện màu xanh lam, nếu không hành động tôi sẽ bỏ lỡ cậu, tôi sẽ hối tiếc, thật hối tiếc, rất hối tiếc.....

Nhưng cậu lại nhìn tôi bằng ánh mắt quyến rũ lại đầy tự tin, một sự tự tin gần như khiêu khích. Tôi không thể để cậu khinh thường.

Vì thế tôi nói: “Không có gì, tôi chỉ cực thôi.”

[cont]

3. Chương 3: Chuột Túi

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

Trong không khí lạnh lẽo ngày lễ tình nhân, tôi dẫn Kiệt đến sở thú xem chuột túi.

Chuyện này nhất định không thể để bất kì ai biết, nhất là “trao bao”.

Do thời tiết quá ấm nên khoảnh sân chỗ quầy bán vé vắng tanh, chỉ có hai chiếc xe bán nước giải khát cộng thêm một xe đẩy bán chocolate và đậu phộng, không có nhiều người nhộn nhịp như ngày thường.

Chúng tôi mua vé vào cửa có in bản đồ của thảo cầm viên, lên đoàn tàu đi quanh sở thú được trang trí thành hình con sâu róm, trực tiếp đến “Ngôi nhà chuột túi” trước.

Tôi không hiểu vì sao Kiệt lại thích chuột túi như vậy, tôi chỉ biết hứng thú của tôi với loài động vật đó chẳng bằng một phần ngàn cậu, lúc cậu dựa vào hàng rào ngắm chuột túi say sưa, tôi xung phong lãnh nhiệm vụ đi mua cà phê nóng.

Đi gần nửa vòng theo bản đồ trên vé vào cửa, kết quả cũng uổng công một chuyến, căn tin đang sửa chữa, ngay cả máy bán nước tự động cũng “đình công” nốt. Ấng chừng trời sẽ mưa, tôi thuận tay vợ luôn chiếc ô công nhân nơi đó để lại, xem như là thu hoạch duy nhất.

Bầu trời càng lúc càng âm u, không bao lâu sau quả nhiên đã lác đác mưa phùn, tôi miễn cưỡng mở ô ra trở về “Ngôi nhà chuột túi”, Kiệt vẫn còn đang chăm chú ngắm nhìn lũ kia. Tôi nói với Kiệt, căn tin đang sửa, một bóng quỷ cũng không thấy nên chả mua được gì. Hình như cậu cũng không để ý, quay đầu lại trả lời tôi bằng một câu ứ có liên quan, chuột túi mẹ sinh ra chuột túi con, bây giờ nó được bỏ vào cái túi trước bụng rồi.

Ồ, chúc mừng ha.

2.

Mưa ngày càng nặng hạt, những hạt mưa to rơi lên mặt ô phát ra âm thanh lộp độp, có vẻ Kiệt vẫn chưa xem no mắt, tôi chỉ còn nước chịu đựng gương chiếc ô in hình siêu buồn cười tiếp tục đứng hầu cậu.

Cậu im lặng đứng trước hàng rào, dáng vẻ trầm tĩnh thoát nhìn rất nghiêm túc, quả thực như một cậu học sinh tiểu học đang quan sát “sinh hoạt của chuột túi”, mà trên thực tế cuộc sống của bọn chúng nhàm chán hết sức, nếu không ngồi ngây ra dưới mái hiên thì cũng dờ dẫm nhai lá cây, chỉ mỗi chuột túi con là hoạt bát dư hơi, ăn mấy chiếc lá cây, chạy lung tung khắp nơi, rồi lại ăn mấy chiếc lá cây, rồi lại chạy lung tung khắp nơi, đùa vui đến quên trời quên đất.

Tôi không cách nào dâng trào nổi hứng thú với loài động vật này, thú thực là cả thảo cầm viên tôi cũng ứ hứng thú, đảo mắt quanh quất, người duy nhất khiến tôi cảm thấy thời gian trôi qua không lãng phí chỉ có mỗi Kiệt.

Tôi dán mắt vào Kiệt “đang chăm chỉ quan sát chuột túi”.

Cậu mặc áo chơi bóng chày của tôi, chiếc áo rộng thùng thình y như được treo trên người, cổ tay áo dài sượt khoác lên hàng rào, chỉ lộ ra non nửa ngón tay thanh tú. Tóc ướt mưa, dán sát vào cổ áo, nhìn từ bên cạnh thì thấy lông mi cậu rất dài, cơ hồ có thể hứng trọn vài hạt mưa. Khi tôi đứng bên cạnh cậu, hương thơm sau khi tắm xộc thẳng vào mũi tôi, giống như mùi hương trong lành của sữa lúa mạch, khiến người ta dễ chịu biết mấy.

Nhưng rốt cuộc cậu muốn xem bao lâu?

Tôi chưa bao giờ có ý giành giật tình cảm với chuột túi, bắt quá xem thường sự tồn tại của tôi mà chỉ lo ngắm chuột túi, hình như cũng không phải chuyện người thường hay làm.

3.

Tôi đổi ô qua tay phải, tay trái len qua bờ vai Kiệt, đặt trên đầu ngón tay lạnh giá của cậu. Cậu ngẩng đầu lên nhìn tôi, gương mặt dưới làn mưa bụi có vẻ ôn hòa kỳ lạ. Tôi cúi thấp người kề sát vào mặt cậu, dùng chóp mũi men theo mũi cậu, ma xát, cậu vươn tay kéo lấy vạt áo khoác của tôi, vừa như muốn hơn thua vừa có ý muốn dựa sát hơn nữa.

Tôi đỡ lấy thắt lưng cậu, tim đập càng ngày càng nhanh, ngay thời điểm ấy đột nhiên có một thanh âm bảo với tôi rằng: chúng tôi phải ở bên cạnh nhau.

Tôi với Kiệt, chúng tôi là một đôi rất xứng.

Đúng. Tôi tin. Vừa nghĩ xong, tôi có thể cảm nhận được vô số ánh mắt hâm mộ đang hội tụ trên người mình, tuy trên thực tế chúng tôi đang đứng trong thảo cầm viên vào một ngày mưa, bốn phía không có lấy bóng người, trước mắt chỉ có bọn chuột túi hôi rình kia.

Tôi cúi đầu, chạm nhẹ vào môi cậu, định bụng trước khi cậu phun ra bất cứ câu độc mồm nào, tôi sẽ dùng kiểu hôn sở trường của mình lấp kín môi cậu.

Khó hiểu là lần này cậu không hề độc miệng.

Mà ngay lúc đó đi động của cậu đổ chuông.

4.

Cậu tiếp cuộc gọi.

Sau khi alo một tiếng thì bắt đầu phần khởi chuyện trò, thần thái quyến rũ đầy lời cuốn biến mất triệt để, đổi thành loại, ồm nói thể nào nhỉ, đáng vẻ của một “bà mẹ”.

Tôi buông cậu ra, đổi ô qua tay trái, lại trở về thân phận người phụ trách che ô.

Người gọi tới là “thỏ bé”, nhìn chung hôm nay tôi đặc biệt tương khắc với động vật.

5.

Thả bộ dọc theo rừng cây um tùm đến cửa ra của thảo cầm viên, tôi hỏi Kiệt, sao cậu thích chuột túi đến vậy.

“Tôi thích động vật có túi trước bụng..... Phải nói là hâm mộ mới đúng, nằm trong cái túi đó nhất định cực thoải mái.”

Thì ra cậu cũng có lúc trẻ con như vậy, tôi nghe xong thì vừa ngạc nhiên vừa thương yêu, nhin không nổi mà thuận tay kéo áo khoác bọc kín cậu lại.

“Như vậy có giống túi trước bụng không?”

“Như vậy có giống túi trước bụng không?” Cậu lặp lại câu tôi nói, vươn tay sờ bụng tôi, tôi theo phản xạ hít mạnh một hơi làm cơ bụng căng trắng càng thêm rắn chắc, vừa lúc ngăn khuỷu tay cậu đâm mạnh một cú.

“Sao cậu lại độc ác như vậy?” Hơn nữa còn phá hoại bầu không khí.

“Không được ư?” Cậu hung dữ vặn lại, ngẩng đầu trừng tôi.

Tôi buông cậu ra, che ô đi một nước.

“Này, đừng đi.”

“Sao nữa?” Tôi dừng bước.

“Đừng đi, đứng tại chỗ.”

“Đứng đây làm gì? Mưa ngày càng lớn –”

Chưa đợi tôi nói xong, cậu đã giữ chặt tay áo tôi, dán mặt lên lưng ngực tôi, tất cả trọng lượng cơ thể đều dựa vào người tôi, không nhúc nhích.

Tôi chả hiểu cậu đang muốn gì, bất quá tôi không định mở miệng hỏi, sợ cậu lại có chiêu thức quái quỷ nào khác.

6.

Chúng tôi cứ đứng yên như thế, giống như đang kiên trì thi đấu, đọ với nhau, cũng đọ với cơn mưa.

Cuối cùng cậu cũng chịu mở lời: “Nè anh, muốn hẹn hò với tôi không?”

“Hẹn thế nào? Xem phim, uống cà phê? Hay là ngắm chuột túi, ăn trứng chiên?” Tôi tức giận hỏi ngược lại.

Cậu tựa trán vào ngực tôi, cười khê hai tiếng.

“Nói thừa.” Tay cậu luồn vào rồi, biết còn ráng hỏi.

“Anh muốn uống cà phê với tôi, hay là muốn tôi thủ dâm hộ?” Cậu hỏi tiếp.

“Hiện tại đừng hỏi mấy cái này.” Tôi ngăn tay cậu lại, muốn cậu phụ trách tới cùng.

“Không thể tâm sự thôi sao?”

“Bây giờ cần tán gẫu ư?” Tôi nghiêng răng.

“Ừ.”

“Cậu đừng chơi tôi.”

“Không có.....Tôi thích anh.... Vì thích anh nên mới làm vậy.....”

Cậu rúc đầu sâu vào áo khoác, cách lớp áo sơ mi hết hôn lại cắn bờ ngực trái của tôi, không cần thử vận may, cậu thật sự biết rõ nơi đó là chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cái tay đang cầm ô thiếu điều sắp thả rơi tới nơi.

“Anh giữ ô chắc vào.....Nếu không.....hai chúng ta sẽ bị cảm lạnh.....” Mồm miệng cậu bắt đầu mơ hồ.

Tôi hận cái cán ô ngu ngốc làm hạn chế cử động này.

“Có thích tôi sờ anh vậy không? Hay là muốn thế này? Rồi thế này?”

“Cấm nói lấy lệ!” Cậu dừng động tác vuốt ve và hôn, ngẩng đầu khó dễ tôi.

“Đừng.....” Tôi nhích qua nửa bước, dùng cánh tay rảnh rang duy nhất ôm Kiệt, đồng thời cúi người hôn lên môi cậu: “.....Đừng chọc tôi nữa, nhanh lên..... Tiếp tục.....”

Để khơi gợi nhiệt tình của Kiệt, tôi sử dụng tất cả kiểu hôn, hôn đến mức cậu thở hổn hển, nhưng cậu vẫn tiếp tục gợi chuyện: “.....Nụ hôn đầu của anh.....là lúc mấy tuổi?”

“Mười bốn.....”

“Sớm hơn cả tôi? Thảo nào lợi hại như vậy?”

“Nếu cậu không nói nữa, tôi sẽ càng lợi hại hơn.....” Tôi cúi đầu hôn cậu, thuận tiện chỉnh động tác uể oải nơi ngón tay cậu nhanh hơn.

Cậu nghe lời tiến hành thêm một lần xoa nắn, nhưng lại tránh né môi tôi áp tới.

“Anh thích trà hay cà phê?”

“Cà phê.....”

“Loại cà phê nào?”

“Columbia.....A....”

“Tôi cũng vậy! Anh thích màu xanh lá không?”

“...”

Cậu lại dừng.

“Mì Ý sốt rượu vang trắng.” Mẹ nó.

Cá tính cậu rất tệ, chuyên lấy việc trêu người làm niềm vui, tôi vốn muốn tỏ ra không ham thích gì cho cam, nhưng căn bản là bất lực.

[cont]

4. Chương 4: Số Nhỏ

Tình yêu giữa sói và chuột túi ~

1.

Từ năm mười bảy tuổi, sau khi nhận ra l*m t*nh với phụ nữ rất chán là vì tôi thích đàn ông, tôi cũng chỉ l*m t*nh với đàn ông.

Tôi thích mở đèn sáng rồi làm, hoặc vào ban ngày, thế nên tôi chỉ l* m t* nh với trai đẹp.

Năm tôi bước vào học viện y khoa, phát hiện ra thằng bạn “trai bao” cũng là đồng đạo, chúng tôi bắt đầu trở thành đối tác chiến thuật, thường xuyên cùng nhau đi ra ngoài săn thú.

Là ai nghĩ ra chủ ý này đầu tiên thì tôi không nhớ rõ, tóm lại là “trai bao” với tôi đều dùng một quyển sổ nhỏ ghi chép về bạn tình, đồng thời để chấm điểm. Quyển “lịch sử trên giường” ấy tăng nhanh theo năm tháng, càng lúc càng huy hoàng, cuối cùng tôi bỏ luôn nó vào túi quần, lúc chực nhớ tiện lấy ra lật giở hai ba tờ, còn không thì trao đổi với “trai bao”.

Trao đổi về việc sử dụng động tác nào khi lên giường, thảo luận về đối tượng chúng tôi cho rằng rất “ngon”.

Trên cơ bản điều kiện của “trai bao” không khác tôi bao nhiêu, hình mẫu ưa thích cũng gần gần như nhau. Có đề tài để thảo luận sôi nổi, trao đổi bạn tình cũng coi như công bằng. Chúng tôi đều yêu thích kiểu người tự tin lại phóng dăng, có khi còn bị mấy “bé” trai ngây thơ mê hoặc đến quay vòng vòng, không cách nào chịu thấu loại ảo lả như hoa thủy tiên [1], còn trai tơ thì né xa vì hãi.

Tại sao?

Vì ghét.

Tại sao ghét?

Vì khó chịu.

Trai tơ lên giường y hệt như cái quần bò vừa xuất xưởng, mặc kiểu nào cũng thấy bực bội.

2.

Sau khi có Kiệt, tôi không hề giống quá khứ ở chỗ tích cực gia tăng việc ghi chép. Một mặt là do phần lớn thời gian ngoại trừ thực tập đều ở cạnh Kiệt, còn mặt khác là, có món ngon cao cấp cố định để ăn, ai còn muốn khổ cực đi săn thú làm gì?

Đàn ông là loài động vật thiết thực lại ham ăn biếng làm. Ít nhất tôi là vậy.

Bất quá, ở cùng Kiệt không chỉ l* m t* nh thỏa thích trên giường, tôi còn phải “hẹn hò” với cậu ta.

Theo cách cậu ta muốn.

Trên lý thuyết chúng tôi đều sống một mình, hơn nữa nhà trọ của cậu, nhà trọ của tôi, trường học của cậu, bệnh viện của tôi, ở cùng một thành phố, gặp mặt rất thuận tiện, chỉ cần gọi điện hẹn thời gian, cậu đến hoặc tôi đi là ổn.

Nhưng Kiệt không thích. Cậu muốn hẹn tôi bên ngoài, ở trước nhà ga hoặc dưới chân chiếc đồng hồ lớn nào đó. Sau khi gặp, chúng tôi sẽ đến một quán nhỏ thưởng thức cà phê, uống xong thì đến cửa hàng đĩa nhạc, hoặc ngồi chơi trong công viên, đến rạp chiếu phim hay đi siêu thị mua đồ ăn.

Sau khi rời khỏi giường, chuyện chúng tôi trái ý kiến nhau thường xuyên như cơm bữa. Lúc chọn CD, chúng tôi luôn nghi ngờ gu âm nhạc, khiếu thẩm mỹ, thậm chí cả quan hệ xã hội của đối phương. Chúng tôi vừa dạo quanh công viên vừa lớn tiếng cãi nhau, vì cậu căm ghét những người dùng dây dẫn chó đi tản bộ, còn tôi thì cho rằng cậu chẳng những chuyện bé xé ra to mà còn có vấn đề trong logic. Nhưng phim ảnh mới là thứ chúng tôi khó hòa hợp nhất, diễn viên cậu thích trùng hợp là người tôi ghét nhất, đạo diễn tôi hâm mộ cũng là kẻ cậu khinh thường cùng cực. Chỉ những khi đi siêu thị mua đồ ăn, tôi với cậu mới không đấu võ mồm.

3.

“Hôm nay trai sông không tươi, cá cờ cũng có vẻ ươn ươn [2].” Cậu dùng ngón cái đeo nhẫn gõ gõ vào tủ thủy tinh ở khu hải sản, đứng đối diện với nhân viên mà nói với tôi.

Đúng đúng. Tôi hòa theo.

Nhân viên bán hàng ngây ra một lúc, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười lễ phép kiểu như “Không mua xin mời tránh ra”.

“Mấy gói đồ đông lạnh này căn bản đã hết hạn sử dụng, một tầng... Hai tầng... Ba tầng..... Thực con mẹ nó quá đáng.....”

Ghê thật. Tôi lại hòa theo.

Thuận tay cầm lấy gói thức ăn Kiệt đã lôi ra, nhét lại vào tủ đông lạnh.

4.

Dựa vào mức độ tham dự vào cuộc sống của đối phương, tôi với Kiệt xem như đã thành một đôi.

Có thời gian rảnh là tôi đi tìm cậu, cậu muốn “hẹn hò” ở đâu tôi đều cố gắng phối hợp. Thi thoảng tôi cũng ngủ với người khác, cậu cũng yên tâm mà thoải mái tiếp tục “chuyện làm ăn”. Chúng tôi xung đột ở rất nhiều phương diện, nhưng t**h d*c thì chẳng những thân thể phù hợp mà đề tài tán gẫu cũng ăn rơ nhau.

Kiệt thường xuyên làm trò trước mặt tôi, phê bình người khác này đáng tởm ở điểm như vậy như vậy, khoe khoang kẻ khác thủy chung với cậu thế này thế kia. Nói đến mặt mày tươi tắn như hoa, quả thực xem bản thân như vị tướng quân bách chiến bách thắng trên trên chiến trường tình ái.

Đương nhiên tôi không để cậu quá đắc ý, nói suông không bằng chứng, tôi lấy quyển sổ nhỏ trong túi quần ra.

Sổ nhỏ khắc sâu ấn tượng vào lòng Kiệt, từ đó về sau, cậu thừa nhận tôi với cậu là đối thủ cùng đẳng cấp.

5.

Bất quá sổ nhỏ cũng từng đem đến phiền phức cho chủ nó.

Có lần Kiệt lật xem chiến sử huy hoàng của tôi, cậu phát hiện một người mình biết. Đôi mắt cậu sáng bừng cả lên, gần như cổ chấp xúi giục tôi hẹn người đó lần nữa.

“Không muốn.” Tôi liếc sổ điểm và lời nhận xét ghi trên sổ nhỏ, cụt hết cả hứng. “Làm tình với cậu ta chán ngắt, ứ thích.”

“Tôi bảo anh hẹn hẳn chứ không xúi anh làm với hẳn, đàn.” Kiệt đóng sổ lại ngẩng đầu lên, trợn mắt lườm tôi.

“Không làm thì gọi chi, uống cà phê hử?” Tôi cười hì hì hỏi, thuận tay xoa nắn gương mặt không đứng đắn của ai kia.

Kết quả gương mặt đó tự dừng lại nghiêm túc hẳn lên: “Tôi nói thật, anh hẹn hẳn đi, dẫn hẳn về nhà, kêu hẳn cởi sạch sẽ rồi bảo anh không muốn làm.”

“Quý mới nói giỡn với anh.” Cậu lại gần dựa sát vào người tôi, cười giống hệt như ác ma đang vờ hòa nhã thân thiện. “Nếu thành công tôi thưởng cho anh.”

Tôi quay sang ngó Kiệt.

“Tôi làm ốc bươu hấp rượu vang đỏ cho anh ăn, phương pháp chuẩn chính tông, nhất định anh sẽ thích.”

“Thật á?” Tôi nghi ngờ.

Không phải lòng dạ tôi đa nghi, tại cậu đã lừa gạt tôi không ít lần.

“Ừ.” Cậu bắt chước giọng điệu của tôi lặp lại lần nữa, tiếp đó lại nheo đôi mắt đẹp giết người thành hình trăng khuyết cong cong: “Tôi sẽ nấu theo phương pháp chuẩn không cần chỉnh để thưởng cho anh, là canh hải sản, sò hấp rượu trắng kếp thêm quả anh đào.”

Vì phương pháp nấu đúng tiêu chuẩn, hoặc nói là vì Kiệt, tôi sẽ tìm cậu trai tôi chỉ chơi một lần rồi không muốn gặp nữa, bưng hẳn đi quãng đường thật xa về nhà, cởi sạch quần áo hẳn, sau đó bảo hẳn cút cho khuất mắt sao?

Trả lời bạn, tôi sẽ.

Hơn nữa tôi cũng làm thật.

6.

Tay nghề nấu nướng của Kiệt vượt rất xa tưởng tượng của gã đàn ông chỉ mới học chiên trứng như tôi. Với tôi mà nói đó cơ hồ là một loại tuyệt kỹ siêu việt, đồng thời cái cũng “xuất sắc” không kém là tính cuồng mua sắm của cậu, bất quá nó thực sự rất khủng bố, tôi không muốn đề cập ở đây.

7.

Tất cả bạn bè đều biết tôi đang quen với trai bao cao cấp, cậu trai này đẹp đến mức đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mỗi lần cởi quần kiểm tiền, đủ cho chúng tôi chuẩn bị “cam quýt” tuyệt hảo để thức triển miên chơi “đánh billiard” mười ngày liền [3]. Với sự kiện này, bạn bè tôi hoặc thờ ơ hoặc phản đối, nhưng mấy loại thái độ đó cũng không che giấu được ánh mắt đầy ao ước của họ.

Thế nên khi đi chơi tôi thường mang theo Kiệt, oai y như người đang tiên phong cho trào lưu thời trang mới, hay mang một đôi giày xịn không được sản xuất nữa. Mà khi tôi xoay người rời đi chốc lát, bạn bè tôi sẽ mang theo ý đồ rõ ràng mười mươi của họ lặng lẽ tiếp cận Kiệt, phong thái lịch sự một chút thì dùng ngôn từ ám chỉ, lá gan to hơn thì sử dụng hành động dụ dỗ.

Kiệt là một đóa hoa xinh đẹp thuộc loại ăn thịt, chỉ cần ngửi được hơi thở con mồi sẽ theo bản năng tỏa ra mùi hương mê hoặc, cảm dỗ đối phương tới gần hơn, nhưng vì cậu không đói nên chẳng thành bạn nào thực hiện được âm mưu, có người bị đâm nát trái tim, có kẻ bị đầu độc thần kinh. Tôi đứng xa xa nhìn mà cảm thấy thật kiêu hãnh lại thú vị biết bao.

Tôi vốn nghĩ “trai bao” cũng sẽ hâm mộ tôi chết mất, còn nghĩ nếu hấn mở sổ ra tìm vài bé để trao đổi Kiệt với tôi, tôi nên dùng lý do gì từ chối mà không làm rạn nứt tình cảm anh em. Nhưng “trai bao” chẳng nói gì cả. Hấn chỉ dùng ánh mắt quái gở nhìn tôi, còn hỏi: Cứ như vậy được không?

“Cái gì được?” Tôi hỏi lại.

“Trai bao” lắc đầu không đáp.

“Mày sao vậy?” Tôi hỏi tiếp.

“Trai bao” vẫn chỉ lắc đầu, lắc được hai cái thì bật ra một tiếng cười khổ.

Phản ứng khác thường của hấn thật làm người sợ hãi, tôi nghĩ tám phần mười là do hấn đổ kị.

[1] Xin tham khảo sự tích hoa thủy tiên trong thần thoại Hy Lạp để hiểu thâm ý của anh giai ==)) chắc ý anh giai bảo mấy cậu trai suốt ngày soi gương tự kỷ khen mình đẹp ==))

[2] Con trai sông cùng với các loài giáp xác khác như chēm chép, ốc ruộng, đon, có tên khoa học là *Sinanodonte woodianea*, thường sinh sống quần thể dưới các lòng sông nước ngọt, lợ, bãi cát ven bờ.

Cháo trai chữa u tuyến tiền liệt

Thịt trai là món ăn vị ngọt mặn, tính mát, không độc; nấu với canh rau, mướp, bồ ngót, mồng tơi, dền cơm, dền tía là món ngon, vị thuốc (nhờ trung hòa thành vị bình nhưng không được nêm bột ngọt và bột nêm hóa chất).

100gr vỏ trai (vị mặn, tính hàn) rửa sạch, sao vàng, tán nhuyễn thành bột trộn thêm 20gr mật ong, mỗi lần uống 1 muỗng cà phê trị đau cổ, họng, thanh lọc nhiệt, tiêu độc. Các chỗ bị trầy xước, đau nhức bôi vào sẽ hiệu quả nhanh (không băng, chườm kín).

Cá cờ Ấn Độ hay cá cờ vây lưng đen hoặc cá cờ gòn (danh pháp hai phần: *Makaira indica* (Cuvier, 1832)) là một loài cá thuộc họ Cá buồm (Istiophoridae) của bộ Cá vược (Perciformes).

Cá cờ vây lưng đen là loài cá cờ phổ biến nhất ở phía châu Phi. Loài động vật ăn thịt nhanh nhẹn này sẽ ăn hầu như bất kỳ loài cá nào, đặc biệt là cá thu ngang, cá heo, cá găm, cá trác và mực. Chúng dùng mũi nhọn để đâm mồi. Đây là loài cá duy nhất thường bị đánh bắt ở độ sâu từ 400 – 1.000m. Nó cũng là đối tượng của nghề cá giải trí, người ta đánh bắt chúng ở biển sâu bằng cách nhử mồi. Ngày càng có nhiều người tham gia nghề cá giải trí đánh dấu cá cờ bằng thẻ ghi và thả ra biển cho mục đích nghiên cứu khoa học.

Phân bố: Phân bố ở các vùng biển nhiệt đới, cận nhiệt đới và ôn đới khu vực Ấn Độ Dương – Thái Bình Dương, thỉnh thoảng chúng cũng vào vùng biển ôn đới. Nhiều cá thể lang thang di cư vào vùng biển Đại Tây Dương qua đường mũi Hảo Vọng, nhưng không chắc là sinh sản tại đây. Là loài có tính di cư cao. Phụ lục 1 của Công ước quốc tế về Luật biển 1982.

Đặc điểm sinh học: Thường sống ở tầng nước mặt có nhiệt độ đột biến, gần bờ, đảo và các rạn san hô. Thức ăn chủ yếu của loài này là cá, mực nang, mực tuộc, giáp xác cỡ lớn và cá ngừ nhỏ. Thịt cá cờ đen là thực phẩm có chất lượng cao; sản phẩm được ướp lạnh hay cấp đông và dùng làm sashimi.

[3] ===== cam quýt giúp kích thích tuyến nội tiết của cơ thể nam sản sinh hormon nam và giảm thiểu các chất cản trở khả năng cương cứng, khiến bạn tình được thỏa mãn. Các nhà nghiên cứu ở Đại học Texas, Mỹ, cho biết khi đàn ông nhận được ít nhất 200 mg vitamin C mỗi ngày, khả năng sản xuất tinh sẽ cao hơn hẳn những người không ăn hay ít ăn các loại quả này.

Chỗ “cam quýt” chắc anh BT muốn bảo chuẩn bị tinh ***** để làm 10 ngày, chắc mua thuốc uống bổ tinh, nhưng thuốc gì mình tra chưa ra, còn đánh billiard, thì, bí quá ===== hai chỗ chứa tinh ***** ấy xem như là hai quả “bóng” đi, “bóng” này chạm “bóng” nọ!!!

Mình không muốn giải thích nữa đâu, BT quá =(((((((((((((((((((Xin thông cảm và tự hiểu giùm mình nhé =(((((((((((

[cont]

Hai đứa này BT ngang nhau, không phải BT loại vừa đâu:-SS

Và dĩ nhiên số của anh giai không cute như hình đầu chương, nhưng kệ, mình thích =)))))) hình ảnh không hề có tính minh hoạ =))))))

5. Chương 5: Roi Giống Thước

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

Sau khi kết thúc đợt thực tập giải phẫu chuyên khoa, thời gian kế có thể nói là một con đường bằng phẳng. Đầu tiên là yên ổn điều dưỡng cho bệnh nhân mãn tính suốt chín tuần trong nội khoa, tiếp theo vào khoa nhi ung dung sắm vai chú siêu nhân thêm hai tháng lễ một tuần. Hiện tại, tôi chỉ cần đến khoa thần kinh đợi sáu tuần nữa là kiếp sống như nô lệ ở tầng dưới cùng thấp ngà [1] sẽ chính thức kết thúc. Toàn bộ mối quan tâm của tôi đều hướng về tương lai, sự nghiệp vinh quang, quan hệ với Kiệt bất tri bất giác cũng đã kéo dài tận nửa năm.

Cậu vẫn là tên yêu tinh hám của, tôi luôn là gã thợ săn tham lam, khi ở chung ngoài việc hưởng thụ kho*ị c*m trong t**h d*c, thường xuyên so sánh chiến tích với nhau, chúng tôi cũng gây dựng được một thứ gọi là “ăn ý”.

“Ăn ý” như một hỗn hợp vô hình, đem logic, cách nói chuyện, sở thích ái tình, gu ẩm thực, kiểu thời trang, đặc điểm cá tính dù tốt hay không tốt, hợp hay không hợp của chúng tôi, trộn lẫn vào nhau mà chưa hề thông qua sàng lọc, tạo thành một phần trong cuộc sống của tôi với Kiệt, hơn nữa nó vẫn đang liên tục khuếch trương.

Tôi không sao hiểu được vì lẽ gì “ăn ý” lại phát sinh giữa tôi với Kiệt, mà không phải những người trước đây tôi từng quan hệ.

Lời giải thích đáng tin duy nhất là: những đối tượng tôi từng quan hệ trước khi đủ ăn ý với tôi, tôi đã chán ngấy họ mà chia tay rồi. Nói theo cách khác, t**h d*c giữa tôi với Kiệt quá sức hoàn mỹ, đến nỗi chưa kịp chán ghét lẫn nhau đã đạt tới mức tâm linh tương thông.

Vậy bạn nói xem, t**h d*c có quan trọng không?

2.

Một đồng tiền nằm trong lòng bàn tay Kiệt. Mặt có đầu người ngựa.

Tôi đoán sai, đồng nghĩa với việc đóng vai người bị hành hạ trong trò chơi tra khảo.

Tuy Kiệt đã nói bóng gió dù ngược đãi thế nào cũng sẽ làm tôi sướng khoái, nhưng quả thực tôi hơi lo lắng, cậu là người rất dễ ghi hận, đại khái còn bất bình chuyện phải bị động trong trò chơi bóp cổ l*m t*nh lúc trước, vừa rồi thấy đồng tiền có khi cậu gian lận.

Tôi đương tính toán trong lòng, vừa mới nằm xuống đã bị Kiệt lôi dậy.

“Nào có chuyện thoải mái như vậy, anh thấy có người bị đánh mà được nằm sao?”

Kết quả là tôi ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn làm việc, hai tay bị trói sau lưng ghế, chân cũng bị cột vào chân ghế.

“Không cởi quần trước ư?” Tôi hỏi.

“Anh con mẹ nó ít đông dài đi!” Còn chưa bắt đầu chơi mà cậu đã hung ác.

3.

Khi tin rằng đã buộc đủ chặt, cậu bước lùi ra đằng sau, đứng chống nạnh quan sát tôi từ trên xuống dưới: “Nói đi, anh giấu tiền ở đâu?”

Tôi ngược cảm nhưng không lên tiếng, vì những người kiên cường đều hay biểu hiện như vậy.

“Không trả lời? Không sợ bị giày vò sao?” Cậu đe dọa, thuận tiện đá tôi một cước.

“.....” Đau thấu trời xanh.

“Tôi khuyên anh nên thông minh chút đi, nếu để người khác tới hỏi, sự việc sẽ không đơn giản vậy đâu, hiểu chưa?”

Dứt lời, cậu nhếch miệng cười gian, còn nâng chân đặt lên đùi tôi, lòng bàn chân mon men đến bộ phận giữa hai chân tôi, chậm rãi thăm dò rồi đạp một cái.

“Sao nơi này lại cứng lên rồi? Có phải giấu súng không a?” Lại thêm hai cú giẫm.

Tôi cắn răng nín thở: “Em cởi ra xem chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

“Hạ lưu!” Cậu vờ trưng ra khuôn mặt như hung thần ác sát, kéo tóc tôi ra sau.

Tôi vốn muốn nói đùa thêm câu nữa, còn chưa kịp cất lời đã bị cậu túm tóc hôn lấy hôn để, hôn đến mức tôi vừa đau vừa thích. Tuy bị trói không cách nào động đậy, tôi theo bản năng muốn xoay tay lại ôm cậu, lực cản khi cố gỡ dây trói mang đến kho*i c*m dịu dịu, khiến toàn thân tôi như lơ lửng trên không.

Hôn một trận nồng nhiệt xong, cậu cởi áo sơ mi của tôi ra, vói tay vào sờ soạng lung tung khắp nơi. Tôi nhanh chóng bị cậu khiêu khích cho nóng bừng lên, ngược cổ muốn hôn cậu lần nữa, ai ngờ cậu bất ngờ đứng dậy né tránh. Cậu tiếp tục tuột quần bò của tôi xuống, động tác thông dong mà thuần thục, tôi chỉ biết cố gắng nâng thắt lưng muốn kề sát vào tay cậu, nhắm mắt hít hơi nóng tỏa ra nơi gáy cậu.

“Đừng có cười hì hì với tôi! Mau nói cho tôi biết, tiền đâu?”

“Nói xong em giúp tôi hết sưng sao?”

“Cấm mặc cả!” Cậu không mấy kiên nhẫn khi bị tôi đùa, nhảy dựng lên túm lấy cây thước trong ống đựng bút đánh mạnh lên người tôi.

“Anh nói hay không? Không nói tôi đánh chết giờ!”

“Được rồi, tôi nói...” Tôi cắn răng, thực ra là đang nhịn cười. “Em buông thước xuống đi...”

“Đây là roi!”

“Ừ ừ, em buông roi xuống đi...”

“Anh quan tâm tôi buông hay không buông làm chi! Nói mau!” Nói xong cậu lại quát tôi hai cái.

Đau quá, nhưng buồn cười chết mất. Tôi nỗ lực chịu đựng.

“Tôi nói thật, em buông cây roi giống thước kẻ xuống đi, tôi khai nơi giấu tiền ngay.”

“Anh đừng hòng gạt tôi.”

“Tôi không lừa em, tôi đưa hết tiền cho em... Chúng ta cùng nhau xa chạy cao bay, chịu không?”

Tình tiết vở kịch thoáng chốc đảo ngược, cậu kinh ngạc dừng tra tấn lại, đôi mắt to mở tròn xoe.

“Hết tiền thì kiếm thêm, chỉ cần.....” Tôi nuốt nước miếng cho thông cổ, rốt cuộc vẫn nói cho hết ý: “Chỉ cần em đừng mua hàng hiệu bừa bãi là được.”

Cậu không trả lời mà đứng bất động trước mặt tôi, cúi đầu nhìn tôi không chớp mắt. Tim tôi đập rất nhanh, cổ họng cũng khô muốn ho khan, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Tôi nghe thấy tiếng xe máy chạy v* qua dưới lầu, khi rẽ phát ra tiếng ma xát chói tai, nhưng trừ lần đó ra thì hết thấy đều rất tĩnh lặng.

4.

“Anh thật vô vị.”

Cậu khom lưng tháo dây thừng trên người tôi ra, tóc như một bức tường che khuất cả khuôn mặt.

5.

Nhận lấy cốc cà phê Kiệt đưa, tôi biết nó đã được bỏ thêm một muỗng đường.

Đây cũng là một phần trong sự ăn ý giữa chúng tôi.

Hết như lúc ăn pizza, chúng tôi sẽ tự động lấy tiêu xanh và nắm dứt vào miệng đối phương; lúc nằm ngủ, tôi sẽ vươn dài cánh tay đặt bên cạnh gối cậu; khi gặp mặt, cậu tuyệt đối không mặc màu tím tôi ghét nhất; khi l*m t*nh, tôi nhất định sẽ đeo áo mưa trước khi cậu mở miệng dạn dò. Chúng tôi quen nhau gần nửa năm, số lần l*m t*nh nhiều đến mức khó mà đếm xuể, thậm chí còn bắt đầu xây đắp sự ăn ý, nhưng điều không ngờ là tôi lại yêu cậu chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng khó hiểu.

Chính là tích tắc khi cậu cầm thước giả làm roi, dùng vẽ mặt vừa xấu xa vừa ngây thơ đánh tôi.

6.

Tôi thật dễ khóc dễ cười, nổi xấu hổ trong trò chơi vẫn còn chưa dứt. Lúc uống cà phê chúng tôi đều lảng tránh ánh mắt đối phương, cậu ngồi trên sàn nhà, tôi ngồi trên sofa, cậu xem TV, tôi đọc tạp chí. Đôi mắt tôi hết lần này đến lần khác chuyển từ ánh sáng phản chiếu trên bề mặt tạp chí sang mái tóc sáng bóng của cậu.

Từ trước đến nay, tôi chưa từng để ý những mái tóc dài được nhuộm, nhưng bây giờ thì sao? Tôi rất quen thuộc mái tóc cậu. Loại cảm giác ngứa ngứa lướt nhẹ qua khóa quần, cảm giác ẩm ướt dán lên đầu vai, chỉ cần nhắm mắt là có thể nhớ được. Hơn nữa tôi biết rõ loại dầu gội cậu thích, anh thợ cắt tóc cậu thường hẹn, cũng như mỗi khi không muốn để người khác nhìn thấu tâm tư, cậu có thói quen dùng tóc che khuất gương mặt.

[1] tháp ngà (ivory tower) ám chỉ nơi ẩn mình của những người trí thức để xa lánh, thoát ly thực tế xã hội, trốn vào cô độc và sống với ảo tưởng chủ quan. Đại học, viện nghiên cứu được xem như loại địa phương này.

[cont]

6. Chương 6: Chứng Bệnh

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

Không biết Kiệt có gì hay mà trong “nháy mắt” đã chiếm được trái tim tôi?

Cậu sở hữu một khuôn mặt đẹp với vóc dáng chuẩn cũng không phải chuyện mới phát hiện gần đây, thật ra ở trước mặt tôi, tính cách kính và tật độc mồm của cậu càng ngày càng trầm trọng. Tôi tùy tiện liệt kê ra khuyết điểm của cậu, ghi chú thêm “sự tích” kèm theo cũng đủ viết thành một quyển bệnh án dày cộp. Dẫu thế mà sao tôi vẫn yêu Kiệt? Rõ ràng tôi không tìm được bất cứ điểm đáng yêu nào ở cậu.

Có người nói tình yêu là mù quáng, tôi nghĩ thương Kiệt bởi vì tôi bị bệnh.

Tình yêu có khi là chứng bệnh do một loại vi khuẩn nào đó gây ra, nếu số lượng vi khuẩn thấp hơn một mức nhất định, chứng bệnh sẽ không xảy ra, nhưng chỉ cần vượt quá giá trị giới hạn hoặc trải qua đủ thời kỳ ủ bệnh, nó sẽ bộc phát. Có đôi lúc còn bộc phát một cách rất ư mãnh liệt.

Tôi nghĩ tốt xấu gì tôi cũng là bác sĩ. Ít nhất tương lai là vậy. Cơ mà đối mặt với chuyện đổ bệnh thì vẫn bối rối như thường, tôi cũng hiểu rõ bản thân cần phải làm hai việc: một là nỗ lực khống chế bệnh, hai là nhanh chóng lây lan để Kiệt cũng bệnh như tôi.

2.

“Chẩn đoán bệnh” cơ bản chính xác rồi, “kê toa thuốc” cũng coi như thông minh, chỉ tiếc tôi đã xem nhẹ một điều then chốt: giữa việc chỉ ra vấn đề và giải quyết vấn đề luôn có khoảng cách gian khổ cần vượt qua.

Những người tỉnh ngộ sau khi mở to mắt, thứ thường phải đối diện không phải khu vườn bí mật ấm áp, mà là một cuộc phiêu lưu đầy rẫy khúc chiết [1], dù họ tình cờ nhìn thấy sự thật về sinh mệnh, hay chẳng hiểu vì lẽ gì lại yêu thương một người.

3.

Không biết tình yêu say đắm bắt đầu nảy sinh từ bao giờ, khiến mỗi sự kiện trong cuộc sống của tôi đều bị xáo trộn lung tung. Vốn sợ nhất những kẻ phiến toái thích đấu đá loạn xạ, vậy mà giờ đây tôi đã học được chiêu ngấm ngấm mưu tính, theo dõi người ta khắp nơi. Thực ra chỉ vì không muốn thua mà thôi.

Tôi từng thử bố trí âm mưu khiến Kiệt “bất tri bất giác” phát hiện, tôi là một người đàn ông tốt “hiếm có”, sau đó dụ cậu “tự động” bày tỏ lời yêu chân thành với tôi.

Bất quá có điểm thiếu sót tồn tại trong cơ cấu của kiểu trù tính này (tôi là thằng đàn ông tốt thật ư), còn cả mệnh đề “sẵn lòng thổ lộ” (tình cảm của Kiệt với tôi có đáng kể đến thế không), trải qua quá trình chứng minh bằng thực nghiệm, quả nhiên không có khả năng thực hiện được.

Nhưng cho dù chán nản muốn chết, tôi vẫn khao khát muốn biết cậu có yêu tôi không? Nếu hiện tại cậu không yêu tôi, vậy sau này có thể “đổ” vì tôi không?

Tự hỏi bản thân như thế xong, tôi bị kích động đến nỗi muốn nhảy dựng lên đi lao đầu vào tường.

Đàn bà! Hèn nhát! Không tiền đồ! Rối như tơ vò! Vấn đề khí giới này! Tôi làm gì tự kỷ đến mức phải nghiêm túc tự hỏi một cách hờn tủi như vậy, tôi cũng không bị hội chứng ám ảnh cưỡng chế!

4.

Kiệt lại giúp tôi mua áo sơ mi, âu phục và giày da rất xịn, giá cả dọa người nhưng kiểu dáng thì chả có gì đẹp, cậu nói tôi sắp vào bệnh viện hành nghề, bác sĩ hẳn nên có phong thái của bác sĩ, nếu giống như thời thực tập mang giày chơi bóng chạy tới chạy lui, không ai yên tâm để tôi rút máu đâm kim tiêm thuốc.

Tôi nói chẳng những tôi phải rút máu đâm kim mà còn mở hộp sọ của người ta ra, bởi ngành tôi chọn là ngoại khoa thần kinh, hơn nữa đã thông qua phỏng vấn xét duyệt, vào phòng mổ người nào cũng phải mặc bộ đồng phục vô trùng, ai thêm để ý người nọ người kia mặc mấy nhãn hiệu như Nike, Bally, Levi's hay Armani [2] đi làm cơ chứ.

“Anh con mẹ nó nói nhảm nhiều quá đi! Tôi mua quần áo anh không thích mặc phỉ?”

Tôi cũng chưa nói không mặc, em làm gì cứ thích quản lí trang phục của tôi vậy? Tôi mặc đẹp rất quan trọng đối với em sao?

“Vậy anh nói xem? Có quan trọng không?”

Tôi.....Tôi nói..... Em..... Không phải em.....Khụ..... Em có muốn uống thêm ly cà phê nữa không?

5.

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, thế mà tôi vẫn chưa dám hỏi.

Kiểu câu hỏi “Không phải em yêu tôi cho nên mới.....” cũng không đơn giản như thế được.

Há miệng hỏi “Em có yêu tôi không?” chẳng khác nào tỏ lộ với đối phương: “Tôi yêu em, xin em hãy yêu tôi luôn nhé, OK?”

Loại xin xỏ tự nhận thua này không phải lời tỏ tình đàn ông nên nói.

Đàn ông là phải nắm vững thời điểm mấu chốt, chờ đối phương rơi vào tay mình, cho dù lòng muốn hỏi, muốn sắp xếp luôn cũng không thể lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vấn đề là Kiệt ủ áo sơ mi cho tôi không chỉ một lần, nhiều khi đồng ý chiêm cơm với nghệ tây [3] cho tôi ăn. Cậu cắt ngắn tóc một chút, còn trở về màu tóc tự nhiên ban đầu. Cậu mua cái DVD mà mình từng chế nhạo “chỉ có kẻ thất bại mới xem thứ này cùng bác sĩ thực tập”. Gần đây cậu không hề gọt sữa lông mi. Số lần tiếp khách cũng giảm đi nhiều. Tủ quần áo của cậu lại nhiều hơn hai ngăn cho tôi để y phục, còn tổng hết tất cả những thứ màu tím trong nhà quăng lên xe thu gom phế liệu tái chế.

Nếu không yêu tôi, tại sao phải làm những chuyện này?

6.

Nếu cậu yêu tôi, tại sao không chịu nói?

7.

Bệnh tiếp tục phát triển, dần dần còn xuất hiện biến chứng.

Bởi vì phòng vệ tâm lý cho phép [4], tôi bắt đầu thường xuyên ra vẻ kiêu ngạo, Kiệt rất hận tôi như thế, cậu sẽ chế giễu tôi một cách cực kì thâm độc, sau đó chúng tôi đổi nhau, vì mấy việc con con mà tranh cãi ầm ĩ. Sau khi ồm tỏi một trận xong, tôi sẽ lúng túng cố đối xử thật tốt với cậu, nếu Kiệt không cảm động, thì thoảng tôi còn phải chạy loanh quanh làm trò hề lấy lòng. Mãi đến khi tôi phát hiện phong thái của mình đã tuột quá thấp, tôi lại lập tức tu chỉnh khí độ, kết quả tu chỉnh chính là ồn ào thêm trận nữa với cậu. Ngồi nổ châm bùng lên trận đấu võ mồm có thể là một bài xã luận, cũng có thể là một quả trứng gà. Tóm lại bất ngờ phát cáu đã trở thành thói quen, chúng tôi luân phiên nhau sắm vai gã vô lại chuyên đi trộm mìn chôn dưới chân đối phương.

Nhưng dẫu cho sống chung bằng hình thức này, tôi vẫn cảm thấy mình giống hệt những kẻ bị rơi vào căn bệnh tình ái, cố chấp vì đóa hoa hồng [5] của bản thân mà tiến hành những ý tưởng thật romantic.

Trúng cuộn Kiệt chiền là “vật thể” vàng óng đẹp đẽ nhất trên thế giới.

Bình thủy tinh đựng nước lúa mạch [6] cũng làm tôi cảm thấy gọi cảm vô cùng.

Đó là một loại thức uống làm đẹp, vì để cân bằng lượng vitamin mất đi sau khi hút thuốc lá mà Kiệt thường xuyên cưỡng ép bản thân uống, lúc uống luôn bịt mũi ực ào một hớp lớn, sau khi uống xong thì dùng sức mím chặt đôi môi ướt át, hoặc là thở phào thật mạnh như thể vừa trút được gánh nặng, nhưng thanh âm lại hàm chứa một chút gì đó thật ám muội.

[1] Xin tham khảo truyện cổ “Hansel và Gretel” để biết thêm chi tiết = = Hai anh em Hansel và Gretel trong cuộc hành trình đi tìm cha đã lạc vào một khu vườn có ngôi nhà bánh kẹo rất đẹp, nhưng ngôi nhà đó lại là nhà của một mụ phù thủy.

Ý anh già nói sau khi đã giác ngộ (dù là giác ngộ về mạng mình hay tình yêu) thì thứ đời mình không phải điều gì tốt đẹp cho cam mà là một cuộc đấu tranh ==”

[2] Nike và Bally là thương hiệu giày nổi tiếng, Levi's và Armani nổi danh về quần áo

Nike [\[link\]](#)

Bally [\[link\]](#)

Levi's [\[link\]](#)

Armani [\[link\]](#)

Hình đầu chương nằm trong bộ ảnh “Share the love” dịp Valentine của Armani

[3] Nghệ tây (thuộc họ diên vĩ) thường được dùng làm gia vị để tăng hương vị cho món ăn.

Nghệ tây – cứu cánh mới cho bệnh ung thư gan [\[link\]](#)

Món cơm chiên chung với nghệ tây mình tìm được là món Paella của Tây Ban Nha. Vì sème rất tham ăn của ngon nên mình nghĩ chắc là món này.

Lịch sử của cơm chiên Paella bắt nguồn từ những người Hồi giáo Tây Ban Nha từ thế kỷ 15, khi họ thường làm món hầm bằng cách cho gạo, cá, và nấu chung cùng một số gia vị. Sau đó, họ “cải tiến” món ăn này theo phong cách tự do, thêm một số nguyên liệu như rau xanh, đậu, và cá tuyết. Paella thường được nấu trong những dịp lễ đặc biệt tại khu vườn ngoài trời của gia đình.

Vào cuối thế kỷ 19, món ăn này được phổ biến rộng rãi trên toàn đất nước Tây Ban Nha, lần đầu tiên vào năm 1840, một tờ báo địa phương đã đăng tải công thức nấu Paella, từ đó người ta đã coi nó là một món ăn quan trọng không thể thiếu.

Nguyên liệu dùng cho Paella chủ yếu là: gạo, đậu lima, cà chua, dầu oliu, ớt bột Hung, nhụy hoa nghệ tây, gà, vịt, thỏ, ốc sên, nước và muối. Có 3 loại cơm Paella: Valencia Paella, Paella hải sản, Paella thập cẩm, ngoài ra tùy thuộc vào sự sáng tạo và khẩu vị mà người ta có thể “biến hóa” để món ăn này hấp dẫn hơn.

Thành phần tạo nên món cơm Paella Valencia bao gồm: gạo trắng, thịt, đậu, rau xanh theo mùa. Còn trong món Paella hải sản, người ta thay thế thịt bằng các nguyên liệu hải sản như tôm, cua...và đương nhiên sẽ không thể nào thiếu đậu và rau.

Gia vị để làm nên món ăn này chắc chắn không thể “vắng mặt” nhụy hoa nghệ tây, dầu oliu, đó chính là hương vị góp phần làm thành nét đặc trưng của Paella. Bên cạnh đó, người ta còn cho thêm cây hương thảo, ớt bột, gừng cho món ăn thêm phần đặc sắc.

[4] Cơ chế phòng vệ

Trong lý thuyết phân tâm học, các cơ chế phòng vệ mang bản chất vô thức. Đó là những “chiến thuật” tâm lý được bộc lộ dưới các dạng thức khác nhau, nhằm đương đầu với thực tế và để duy trì hình ảnh bản thân. Thường chúng ta vẫn sử dụng các cơ chế phòng vệ khác nhau trong đời sống hàng ngày. Một cơ chế phòng vệ chỉ mang tính bệnh lý khi nó bị lạm dụng, dẫn tới những hành vi kém thích nghi và sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe thể chất và tâm trí. Mục đích của các cơ chế phòng vệ này là nhằm bảo vệ tâm trí/cái Tôi Minh/ cái Tôi khỏi lo âu và/ hoặc những hình phạt xã hội, và cung cấp một nơi trú ẩn cho cá nhân khi đang rơi vào tình huống hiện thời chưa thể đương đầu.

Các cơ chế phòng vệ, hay chính xác hơn là những cơ chế phòng vệ của cái Tôi có thể xuất hiện khi mà xung năng cái Nó xung đột với các cấu phần nhân cách khác, như khi những xung năng này xung đột với các giá trị hay niềm tin nơi cái Siêu Tôi, hay khi một nguy cơ từ Ngoại Giới động chạm tới cái Tôi.

Thuật ngữ “cơ chế phòng vệ” thường được hiểu như một thuật ngữ hẹp nghĩa chỉ những thói quen ứng phó đặc trưng của một cá nhân với những trải nghiệm mất mát hoặc đau buồn, nhưng cần hiểu rộng trường nghĩa của nó là dùng để chỉ những mô thức phản ứng đa dạng.

[5] Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu =_____ =

[6] Nước lúa mạch có hàm lượng chất chống oxy hóa cao, giúp phục hồi các tế bào bị hư, chống lại sự lão hóa, làm cho da của bạn căng đều. Nước lúa mạch rất tốt cho làn da của bạn và cải tiến các hợp chất, điều trị các chứng mụn trứng cá. Nước lúa mạch mang đến cho bạn năng lượng làm việc dồi dào, giúp điều hòa cách mạch máu. Chứa nhiều chất xơ, nước lúa mạch giúp bạn giảm được sự khó tiêu. Loại thực phẩm này cũng giúp cho bạn có được một mái tóc có sức sống và loại bỏ được gàu trên da đầu. Nước lúa mạch làm tăng lượng hồng cầu trong cơ thể và giảm huyết áp, chống lại sự viêm nhiễm. Nước lúa mạch giúp cơ thể con người có thể thải ra các độc tố.

Với phụ nữ, nó giúp phục hồi được khả năng sinh sản.

[cont]

Tuần sau mình hứa sẽ chăm ngoan, tuần này bạn quá TT_____TT~ Gil Ngoan Hiền ơi sẽ cố hoàn thành trong tháng 6 nhé nhé nhé XD

~Tạm thời không post Hoại đạo cố định 1 tuần/ chương cho đến khi xong Công bình quyển 3 và Chỉ tình yêu thắng ;_____;

Làm xong chương này chỉ muốn chửi anh là đồ điên ==)) Vì chương quá ngắn nên chú thích sẽ dài hơn cả chính văn để bù đắp sự ngắn ==))

.

7. Chương 7: Cảm Ứng Tự Động

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

Vì phải tham gia party sinh nhật của Bambi, lúc đi mua quà, tôi với Kiệt đứng cãi nhau trong cửa hàng.

“Anh trưng cái bản mặt thối hoắc kia ra làm chi, chúng ta đang mua quà cho ‘bạn anh’ đó nha!”

Thế hả, sao tôi cứ thấy em chỉ lợi dụng để đi bát phố vậy.

“Nhân tiện dạo một chút sẽ chết người chắc?”

Nhân tiện dạo một chút có cần mua nhiều đồ như vậy không?

“Anh quản tôi làm gì, tôi nhiều tiền lắm.”

Nhiều tiền cũng không nên hoang phí bằng cách này.

“Tôi thích xài thế nào là quyền của tôi, ai bảo anh rồi rồi quan tâm vớ vẩn?”

Em thế này là lãng phí thời gian của tôi, chúng ta ra ngoài mua quà, không phải đi bát phố.

“Lãng phí thời gian của anh? Anh không lãng phí thời gian của tôi chắc?”

Tôi không muốn cãi nhau với em.

“Tôi thêm vào ầm ĩ với anh, anh khó chịu thì lặn ra xa một chút.”

Chúng ta con mẹ nó còn chưa mua quà xong?!

“Anh con mẹ nó hung hãn vậy nữa thì đừng hòng mua!”

Tôi hung hãn chỗ nào?

“Anh không hung hãn? Nhìn lại xem anh rống lớn như nào!”

Đẹp đi, chẳng phải em muốn về nhà tắm rửa thay quần áo sao? Nếu cứ lằng nhằng mãi sẽ không kịp đâu.

“Trề á, cùng lắm thì không đi thôi? Anh con mẹ nó rớt cuộc có chịu vào không?”

Tôi mới muốn hỏi em vào đây làm chi? Người ta đãi sinh nhật chứ có kết hôn đâu, em mua nhẫn làm cái quái gì!

“Hiếm khi bây giờ giảm giá còn 85%! Tôi không thể thuận tiện liếc một cái sao?”

Không thể!

“Con mẹ nó! Thái độ của anh là gì đó?”

Chúng ta đừng ồn ào nữa được không?

“Không ồn thì anh rống lớn như vậy làm gì?!”

2.

Lúc tới biệt thự tổ chức party thì trời đã sắp khuya, bánh ngọt đã được cắt xong và phân hết từ đời tám hoánh nào, sâm panh cũng bị người ta uống cạn không thừa một giọt. Tôi với Kiệt chẳng còn tâm trạng mà hỷ quạ ngay tại chỗ, sau khi vào cửa chúc xong câu “sinh nhật vui vẻ”, chúng tôi tự động tách ra các phía tìm kiếm niềm vui riêng.

Cậu đi ra cửa sổ sát đất, gia nhập vào đám người đang nhảy nhót huyên náo ở bể bơi sân sau, tôi bước dọc theo cầu thang cuốn lên lầu, đến quầy bar uống rượu. Kiệt vẫn còn giận tôi, đại khái do tôi nói cậu mặc bộ đồ hiệu D&G [1] được chọn tỉ mỉ hẳn khác nào con châu chấu màu đen, tôi cũng bực bội chuyện cậu biết rõ đã đến muộn, còn cố đứng trước gương mặc vào lột ra liên tục rồi cuối cùng lại chọn bộ đồ khó xem nhất.

Tôi vớt hai chai bia còn sót lại trong xô đá lạnh sắp tan hết ra, ngồi ngoài ban công thưởng thức. Bia rất đắng [2], gió đêm những ngày đầu thu lạnh căm, dưới chân lại có một rừng người âm ỉ, DJ đứng lúc lắc đầu trộn toàn loại nhạc dờ hơi, hết thấy đều nhàm chán tột bậc.

Tôi thở dài tự nhủ, hết thấy đều nhàm chán tột bậc.

Quả thực không cần ép Kiệt cùng tham gia party sinh nhật Bambi. Tôi với Bambi vốn không thân thiết gì cho cam, tôi biết tổng gã hết lần này tới lần khác mời chúng tôi đến chơi là vì thèm muốn Kiệt. Hơn phân nửa bạn bè Bambi tôi không quen cũng chẳng muốn quen, rõ ràng tôi nhất định sẽ không nhảy nhót và lại cũng chán ghét nhảy nhót.

3.

Được rồi, tôi thừa nhận mình ham hư vinh, không đủ quang minh chính đại.

Bản chất chỉ là muốn khoe khoang. Mỗi khi phải xuất hiện ở nơi công cộng, tôi luôn cố gắng mang Kiệt theo để làm trung tâm của sự chú ý, muốn mọi người ngấm ngấm xem cậu thiếu niên bên cạnh tôi đẹp và cá tính biết bao nhiêu.

Tôi thừa nhận tôi rất nông cạn, cũng quá ấu trĩ, động cơ vừa bắn thủ lại đề tiện vô cùng.

4.

Tôi thừa nhận là tôi cực kì hối hận.

5.

Lẽ ra bây giờ nên nằm trên sofa với Kiệt, uống bia, ăn bỏng ngô, xem phim cậu thuê, cậu sẽ vắt chân ngang bụng tôi, vênh mặt hất hàm sai bảo tôi mát xa cho cậu. Tôi sẽ thừa dịp Kiệt chưa chuẩn bị mà trộm nhỏ một hai sợi lông tơ trên chân cậu trả thù, hay vói tay vào bên trong áo ngủ ăn đậu hũ. Cậu sẽ tung chiêu liên hoàn đá đập tôi lăn khỏi sofa, tôi cũng thuận tay kéo cậu cùng ngã xuống sàn nhà, sau đó cậu sẽ..... Tôi không biết nữa, có lẽ là bổ nhào lại cắn gặm bắp vai tôi, hay tóm lấy chai bia rỗng ném vào người tôi.....?

Trước khi ngủ chúng tôi sẽ l*m t*nh. Hiểu rõ thân thể của đối phương tựa như thân thể chính mình, không cần thăm dò cũng biết vị trí đặt “nút kho*i c*m” ở đâu, chỉ cần ấn nhẹ vào đó, có thể chuẩn xác bắn tới bất cứ hành tinh nào trong thái dương hệ. =/////=

Ngày hôm sau rời giường, chúng tôi sẽ dành rất nhiều thời gian ăn điểm tâm. Nếu không cãi nhau vì tin vắn thịnh hành trong tờ báo cuối tuần hoặc lọ mứt việt quất trên bàn ăn, nếu lúc ấy tâm trạng Kiệt vui vẻ, sau khi no bụng, cậu sẽ dùng thứ kem y như bơ sữa giúp tôi cạo râu, cạo xong sẽ lấy khăn mặt chườm nóng cho tôi, hết công đoạn chườm sẽ mát xa mặt cho tôi bằng tinh dầu cam tây [3], động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Tay cậu rất nhỏ, thon dài, mềm mại và thơm ngát. Tôi thích lắm.

6.

Nhưng hiện tại thì sao, tôi ngồi trên ban công trong một biệt thự xa lạ uống bia, bàn bên cạnh chỉ có cái bát trống còn sót lại vài mẩu vụn bỏng ngô, cùng một khay gạt tàn thuốc đựng toàn phần gốc. Trên đường theo tôi tới đây Kiệt cứ phàn nàn suốt, đến khi bước vào lại như cá gặp nước gia nhập đám đông đang nhún nhảy tưng bừng. Cậu mặc quần áo tôi không thích, vui vẻ với đám người tôi không biết, trong khi tôi cô đơn ngồi đây uống chai bia đã bị ngấm lạnh đến nổi đắng nghét, cứ như đang tự trừng phạt mình.

Chờ lúc rời khỏi đây chẳng biết chúng tôi còn chiến tranh lạnh không? Tối nay trước khi đi ngủ có được l*m t*nh không? Hôm sau rời giường, có khi chúng tôi đều say rượu, bắt quá bữa sáng chỉ cần uống hai viên vitamin C sủi bọt là xong chuyện. Kiệt sẽ dành thời gian gấp đôi so với ngày thường tẩy hết mùi rượu và thuốc lá vương trên tóc, cậu cũng chẳng còn tâm tình cạo râu hộ tôi.

7.

“Anh có sao không?”

Tôi ngẩng đầu, không cần đến một phần trăm giây đã nở nụ cười đầy vẻ tự tin và quyến rũ rất nam tính, y như khởi động thiết bị tự cảm ứng nào đấy.

Lúc mới bắt đầu học giải phẫu lâm sàng, chúng tôi phải nhìn thực thể hoặc xem phim để nhận dạng cấu tạo, đồng thời học thuộc lòng một lượng lớn các danh từ chuyên môn. Lấy tuần hoàn máu lên não làm ví dụ, nào là động mạch não trước, động mạch thông trước, động mạch não giữa, động mạch cảnh, động mạch thông sau, động mạch não sau, động mạch tiểu não, động mạch tiểu não trước dưới, động mạch tiểu não sau dưới, động mạch cột sống, động mạch tủy sống trước, động mạch thân nền. Chúng tôi phải sử dụng bản đồ tư duy, đem đồng danh từ đó biến thành phản ứng không tự chủ ở bộ nhớ dài hạn, như thế mới nhớ lâu được, phân biệt các loại cảm ứng tự động.

Trong cuộc sống hằng ngày, tôi cũng có loại cảm ứng tự động tương tự thế, chỉ cần nghe mấy câu đại loại như “anh có sao không”, “anh đang đợi người nào ư”, “anh chỉ có một mình thôi à”, “tôi có thể ngồi đây không” là tôi sẽ nở nụ cười kiểu “sói hoang tao nhả”, dẫu lúc đang ngoảnh đầu lại tôi cũng không biết đối phương là khuôn long hay một bà già có thanh âm trầm thấp nữa.

Trong nháy mắt khi bật “chương trình cảm ứng tự động”, suy nghĩ của tôi rộng tuếch, nhưng ánh mắt thì nhất định tìm trúng mục tiêu, sau đó não sẽ nhanh chóng hoạt động. Phần não trước trán tôi có tồn tại một “bồi thẩm đoàn” nho nhỏ, hiện tại, các thẩm phán đang thi nhau nêu ý kiến: đáng người A, dung mạo A, tuổi A, chất giọng A, dự đoán thành công cấp A, t**h d*c hợp nhau lũy thừa..... Kết luận, không quá lạ quan.

Con cừu nhỏ này nhìn thế nào cũng như một cái quần bò vừa xuất xưởng.

Dưới cái nhìn chăm chú của tôi, bé cừu nở nụ cười chân thành rất kiểu trai tơ, hơi bối rối kéo lấy một chiếc ghế dựa ngồi xuống, nói cho tôi biết tên cậu ta là Khải.

“Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau.” Cậu ta mím môi, lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ.

“Bất quá em nghĩ chắc anh đã quên rồi.” Dứt lời, cậu ta ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhưng chỉ sau một giây đã ngẩng lên, nhìn tôi bằng ánh mắt rất đổi chân thành.

8.

Khải?

Ai vậy?

Tôi có nên xin phép rời đi, sau đó lấy sổ nhỏ ra tra cứu một chút không?

9.

“Được rồi, anh không nhớ em đâu, khi đó em còn nhỏ lắm.....Trước đây em bị hen suyễn bẩm sinh, cơ hồ phải vào bệnh viện nhà anh khám định kỳ mỗi tháng, vậy nên em mới biết anh, cả em trai anh nữa.”

Bệnh viện nhà tôi, thằng em tôi, trùng hợp với hai điều tôi không muốn nhắc nhất, vì thế tôi chuyển ngay đề tài, hỏi cậu ta tại sao đến đây? Chẳng nhẽ quen biết Bambi à?

“Ừm, em không quen, em theo chị đến đây, chị ấy ở kia.”

Cậu ta vươn tay chỉ một cô gái tóc dài thon thả, mặc chiếc váy ngắn cùng đôi giày cao gót đằng xa. Tôi liếc qua cô gái đó đúng một lần, đoạn, di chuyển ánh mắt lên phía trước, tìm kiếm con châu chấu xinh đẹp mặc bộ D&G đen tuyền của tôi.

Không có ở bể bơi. Tầm mắt của tôi tiếp tục hướng về trước.

Cũng không có trong đám người đang nhún nhảy. Tôi xác định kỹ hai lần mới chuyển ánh mắt lên đằng trước một đoạn nữa.

Cả quầy bar cung cấp thức uống và dãy ghế dựa ngồi nghỉ cũng không có nốt.

Tôi nhướn người lên, nâng cao cằm, tiếp tục ngó quanh quất thì bỗng dưng thấy cậu bị ba gã thanh niên vây quanh, đẩy vào nhà kính trồng hoa bên cạnh lùm cây um tùm.

Cậu đang làm gì?!

Bọn chúng muốn làm gì?!

Tôi đột ngột đứng lên khiến mấy chai bia va chạm lách cách với gạt tàn thuốc trên mặt bàn, Khải cũng giật mình sợ hãi bước lùi về sau.

“Anh làm sao vậy?!”

10.

Chẳng hiểu vì sao đột nhiên có một ngọn lửa bùng cháy trong lòng tôi. Tôi xoay người lao xuống cầu thang, bậc thang hẹp lại dốc làm tôi suýt vấp vào chân mình mà chụp éch. Tôi liên tiếp đẩy chướng ngại vật trước mặt mình ra, lách qua đám khán giả đang bàn tán xì xào, biến thành một con bò đực hai mắt đầy tơ máu, quyết tâm đâm chết gã đầu sỏ liều lĩnh.

11.

Cửa nhà kính trồng hoa không khóa, vừa đẩy đã mở toang, tôi thắng lại không kịp nên đụng ầm vào kính, suýt chút nữa đã ngã đập mặt.

Ba gã thanh niên vốn đang đứng đối mặt nhau, bỗng nhiên đồng loạt quay đầu lại nhìn tôi, như thể soi xét một chiếc ô tô muốn sinh sự mà đụng vỡ cửa kính lao vào cửa hàng.

Một người ngậm cái mồm há hốc vì ngạc nhiên lại, đặt ly rượu Brandy lấy từ trên bàn về chỗ cũ; một người nhìn chòng chọc tôi, nhặt những lá poker [4] bị rơi trong lúc xóc bài; Bambi đằng hắng cho thông cổ họng, nghĩ một đằng nói một nẻo: ha ha, tới đúng lúc lắm, chơi chung luôn không?..... Kiệt đang ngồi trên chiếc ghế bành hoàng gia [5] trước bụi cây dương xỉ, tay trái chống má, tay phải gác lên thành ghế, ánh mắt nhuộm đầy ý cười. Sau lưng tôi truyền đến tiếng xôn xao, có người chen lấn xô đẩy nhau lên phía trước hóng hớt, có người hỏi chuyện gì vừa xảy ra.

Hai má tôi nóng rẫy, lưng tuôn mồ hôi đầm đìa, từ lần bị “traí bao” tụt quần lúc học bơi năm lớp bảy đến nay, tôi chưa từng xấu hổ trước mặt nhiều người thế này. Vốn muốn nói vài lời khôn khéo hóa giải hiểm nguy, nhưng khổ nỗi trong óc tôi toàn những cậu bé tặc, tôi muốn đánh mặt làm người ta sợ không dám tiếp cận rồi xoay người đi mất, nhưng tôi không thể bỏ Kiệt lại một mình.

Tôi không có lựa chọn, chỉ biết tức giận dùng một tay kéo Kiệt ra khỏi đám lá của bụi cây dương xỉ đi thẳng một mạch, nắm mạnh lấy cổ tay cậu, rời khỏi biệt thự trong hàng trăm con mắt soi mói của quần chúng.

12.

Có lẽ là sợ giấy không ra hoặc lo lắng nếu tôi không buông, cả hai sẽ trở mặt với nhau ngay tại chỗ, Kiệt cứ mặc tôi kéo ra khỏi cổng. Sau khi đi được một đoạn ngắn từ lúc rời biệt thự, cậu mới rống lên:

“Anh đang làm trò khỉ gì đó?!”

Tôi không trả lời, chỉ buông cậu ra rồi đến ven đường đón taxi.

Kiệt lại gần đẩy tôi mấy cái: “Tôi.hỏi.anh, vừa rồi anh điên lên vì tôi hay vì cái gì khác?!”

Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh, tôi đẩy cậu vào xe, bản thân cũng vào theo, đóng cửa ầm một tiếng.

“Anh giả câm hả? Anh con mẹ nó thật sự là thằng đàn bị tâm thần còn ngang ngạnh! Tôi con mẹ nó thật khờ vì luôn chịu đựng anh!!”

“Xin lỗi.” Tôi nói: “Phiền ông lái xe nhanh lên được không?”

13.

Chúng tôi vừa đi bộ trên vỉa hè vừa tiếp tục oang oang.

Cãi nhau với người mình yêu là chuyện rất lạ lùng, rõ ràng bạn không hề muốn tổn thương người ấy, nhưng cũng do hiểu rõ nên mỗi câu bạn nói đều đâm trúng điểm yếu của họ.

— Em bắt quá chỉ là đùa mới phất mà lại cuồng mua sắm, em tự tin cho nên kiêu ngạo, em cho là em rất lợi hại sao? Thực ra em đã lộ bản chất từ lâu mà không biết thôi, bề ngoài bày đặt chống đối, bên trong lại nũng nịu, như vậy rất thấp hèn em biết không? Em khao khát muốn mọi người chú ý đến em, vây quanh nhìn em bằng cặp mắt đói khát, em nghĩ mình cơ đồ được nghìn người và vạn người mê đắm, nhưng em biết lúc kẻ khác nhìn em họ muốn gì không? Em biết không?!

Ở bệnh viện thường xuyên bị người kêu chạy tới chạy lui, tôi cảm thấy vừa mệt vừa phiền chết đi được, thế nhưng mỗi lúc rảnh rỗi, tôi sẽ nghĩ đến những miếng trứng cuộn vàng óng, bình thủy tinh đựng nước lúa mạch, ngón tay thon dài dính đầy kem cạo râu, còn cả khóe mắt cong cong mỗi khi cười rộ lên thật ngọt ngào. Những khi nhớ đến cậu, tôi sẽ không nhịn được ngồi cười một mình.

Tôi không biết, một bệnh nhân thời kì cuối của căn bệnh tình ái như tôi, tại sao có thể thốt ra những lời tuyệt tình đến hà khắc như thế với người mình yêu, vừa chính xác vừa hiệu quả, khiến mặt Kiệt thoáng chốc trắng bệch không còn giọt máu, đôi môi run bần bật.

“Anh, anh, nếu anh ghét tôi như vậy, chúng ta, rõ ràng chúng ta nên —”

“Tôi không có!”

“Anh không có gì?!”

“Tôi không hề chán ghét em!”

“Vậy mấy điều anh vừa nói là ý gì?!”

“Tôi....Tôi là giận em.....Tôi giận tôi —”

“Tốt nhất anh nói rõ ràng cho tôi!”

Tôi không nói được, đành lại gần ôm lấy vai cậu, nhưng bị cậu hung hăng hất ra.

“Tôi....” Tôi là thằng ngu được chưa? Tôi con mẹ nó thật sự là thằng đàn tự làm tự chịu tự đào hố chôn luôn mình!

Kiệt lấy điều thuốc còn sót lại từ trong túi ra, châm lên hút, từ đầu tới đuôi luôn dùng vẻ mặt hung ác trừng tôi, ánh mắt ngụ ý muốn bảo: nếu không có câu giải thích đằng hoàng, quan hệ giữa chúng ta coi như kết thúc!

“Tôi....Tôi đi mua thuốc lá cho em, đứng đây chờ tôi.”

Tôi phải kéo dài thời gian, may mắn cửa hàng tiện lợi ở ngay bên cạnh.

14.

Tôi xách giỏ đựng hàng, gom hết toàn bộ nước lúa mạch bày trong tủ lạnh quảng vào giỏ, lấy thêm hai hộp trứng gà đã qua kiểm dịch, một quyển tạp chí QG [6], bảy tám loại quà vật Kiệt hay ăn. Giỏ đựng hàng đầy nhóc, tôi cũng không nghĩ ra được còn thứ nào có thể nhét thêm cho kín giỏ, đồng thời ám chỉ đến việc tôi đã gờ cờ trắng muốn cầu hòa.

Tôi bước lại quầy tính tiền.

“Lấy cho tôi thêm một hộp, à không, một gói Marlboro Lights [7].....” Nói xong, tôi nhìn ra bên ngoài lớp cửa kính tự động, nhằm xác định xem Kiệt còn đó không.

Kiệt vẫn còn đứng đấy hút thuốc, đưa lưng về phía cửa hàng, nhưng bên cạnh cậu có một chiếc Porsche 911 màu bạc [8] đang đỗ, người lái tựa vào mũi xe, ngón tay xoay xoay chìa khóa, mặt mày đầy vẻ hạ lưu, nói chuyện với cậu mà cứ động tay động chân.

Tôi chỉ vừa liếc qua đã nhận ra gã. Tuy mới thấy một lần cách đây hơn nửa năm, nhưng tôi chỉ nhìn thoáng qua cũng biết gã là ai. Chính là tên công tử bột “toàn thân ngập mùi ông rất giàu”!

Hôm nay bên cạnh gã cũng có một cậu trai xinh đẹp thời thượng, một người còn chưa đủ, gã còn muốn gạ gẫm Kiệt!

Tôi thoáng chốc lại biến thành một con bò đực mắt đầy tơ máu.

15.

Tôi lao ra khỏi cửa hàng, vươn tay ném lon nước lúa mạch vào đầu gã, trúng phóc. Tôi đánh túi bụi lên người gã, tóm áo đè gã xuống đất, quỳ gối lên xương ức của gã, cứ hết một quyền lại một quyền mà đập thẳng vào gương mặt chướng mắt rất ư hạ lưu kia.

Chung quanh nhao nhao cả lên, trong đầu tôi vang lên hàng ngàn tiếng rung ông ông.

Đừng đánh nữa đừng đánh nữa! Trời ạ! Sao anh ta tự đứng lại ra tay đánh người?! Mau gọi cảnh sát! Gọi cảnh sát!

Tôi không biết trong thân thể cài đặt chương trình cảm ứng tự động kỳ quái này bao giờ, nhưng chỉ cần nhìn thấy có người trêu ghẹo Kiệt, tôi sẽ lập tức biến thành một con bò điên với đôi mắt ứ máu thích hoành hành ngang ngược.

Có người cố kéo tôi ra, hơn nữa không chỉ một người, nhưng tôi như thể đã hóa điên, hung hăng tóm lấy áo gã, nào tôi không cách nào lệnh cho ngón tay tôi buông ra, vô pháp điều khiển nắm tay tôi dừng lại.

Mãi đến khi cảm giác được Kiệt ôm lấy tôi từ đằng sau, cậu thầm thì bên tai tôi.

“Này, anh đánh đủ chưa? Thuốc lá của tôi đâu?”

[1] Dolce & Gabbana [link]

Trang web của D&G [link] (ngắm hình đã lắm XD~)

[2] Những người sành uống bia thường thích uống nhanh vì cho rằng nếu để lâu dioxit cacbon trong bia sẽ bị mất khiến nhiệt lượng trong cơ thể không được giải tỏa. Họ cũng thích uống vào cốc lớn để bia không bị nâng nhiệt so với nhiệt độ bên ngoài.

Các nhà nghiên cứu khoa học cho rằng, nhiệt độ thích hợp nhất khi uống bia là ở khoảng 12 độ C. Nhiệt độ bia quá cao sẽ làm lượng doxit cacbon có trong bia bị thất thoát khiến bia thiếu đi sức hấp dẫn cần có (thức uống hấp dẫn này sẽ có vị đắng). Ngược lại, nếu để bia ở nhiệt độ quá thấp lại khiến cho người uống mất đi cảm giác và hương vị của bia. Vậy mùa đông có nên uống bia? Rất nên và uống bia ở 15 độC là vừa. Nếu gặp phải chai bia ướp quá lạnh trong mùa đông có thể ngâm bia vào nước ấm 30 độC để bia tăng lên nhiệt độ cần thiết.

[3] Tinh dầu cam Bergamot (tên khoa học: Citrus bergamia)

Bergamot giúp giảm sự căng thẳng hay do ngoại cảnh tác động vào nội tâm con người, nó làm dịu sự đau cơ bắp. Nó có tác dụng chống virus và kích thích hệ thống miễn dịch làm việc tốt hơn, tinh dầu Bergamot rất có hiệu quả trong việc bài tiết

Bergamot còn rất hiệu quả trong việc thúc đẩy và giúp dễ tiêu hóa giúp xua tan mọi căng thẳng và giúp trấn tĩnh, an thần. Nó là một trong những loại tinh dầu có giá trị quý giá nhất giúp lấy lại sự cân bằng cho tinh thần và sức khỏe.

Tác dụng:

Giảm bớt sự viêm nhiễm, giúp trấn tĩnh

Chống virus: diệt virus gây bệnh cho cơ thể

Giúp tiêu hóa và ngăn sự đầy hơi

Giải độc, giúp hồi phục sức khỏe, trấn tĩnh.

Kích thích cảm xúc

Giúp thoát hơi, trấn áp tinh thần

Giảm chứng mất ngủ, và sự lo lắng.

[4] Xì phé hay xì tố (tiếng Anh: poker) là một trò chơi bài trong đó một phần (ví dụ Texas Hold'em) hoặc tất cả các con bài (ví dụ Draw) không được mở và người chơi có thể tố (raise) vào gà (pot). Vì thế xì phé kiểu Hồng Kông trong ngôn ngữ miền Nam cũng gọi là bài tố và thấy hay gọi “cây bài” là “phé bài” Ai có liên kết bài tốt nhất sẽ được ăn gà, trường hợp khác là người tố được ăn nếu mọi người chơi khác không theo (call).

[5] ghé bành hoàng gia

—

[6] GQ Gentlemen's Quarterly (tạp chí dành cho quý ông) là một quyển tạp chí xuất bản định kỳ hàng tháng dành cho đàn ông, nội dung bao gồm phong cách, văn hóa, điện ảnh, tập thể hình, giới tính, âm nhạc, du lịch, vận động, khoa học kỹ thuật của đàn ông.

[7] Marlboro trắng

[8] Porsche 911 màu bạc

[cont]

8. Chương 8: Phòng 209

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

Lại một lần nữa, Kiệt giống như tội phạm kéo tôi đào tẩu khỏi hiện trường.

Kiệt thuận theo lực kéo, đột nhiên bỏ nhào vào người tôi, tôi ngậy ra một chốc nhưng vẫn theo phản xạ vươn tay ôm chặt lấy cậu. Chúng tôi đều chạy đến mức thở hổn hển, hai l*ng ngực với tiếng tim đập dồn dập không ngừng kề sát vào nhau, sự kích thích và tự do sau khi trải qua nguy hiểm nháy mắt tăng cao, hợp thành cảm giác khát tình kỳ lạ mà mãnh liệt. Thân thể chúng tôi nóng bừng, nhiệt độ cơ thể sau khi vận động mạnh hoàn toàn không bị vài vốc ngăn cản, mang theo hơi cồn hực lên, từ ôm trong nháy mắt chuyển thành diềm báo sắp lên giường, tôi vuốt ve sống lưng cậu, bóp nhẹ vào cặp mông, vùi mặt vào cổ cậu nhảy cấn, còn muốn hôn lên môi nhưng bị cậu đẩy ra, nắm tay tôi tiếp tục chạy về phía trước.

“Đủ chưa? Đừng chạy nữa.”

“Không phải, chúng ta nhanh tìm một chỗ đi —”

2.

Chúng tôi xuôi theo con hẻm âm u tìm kiếm nơi có thể l*âm t*nh, dọc đường đi không kiểm chế được cứ ôm hôn một chút rồi lại tách ra, như hai con thú hoang vừa chạy vừa ve vãn nhau trong thung lũng, rất nhanh đã tìm thấy một nơi ấm áp và ẩm ướt để sinh sống.

Hai chữ “nhà trọ” loang lổ màu sơn đỏ, bóng đèn huỳnh quang hồng hóc nằm trong hộp đèn áp trần acrylic trắng nhờ khi tỏ khi mờ [1], khiến mặt đường lúc sáng lúc tối. Tôi với Kiệt vừa thấy tấm bảng hiệu mờ góc hiện ra như một vị cứu tinh, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

“Hallelujah [2].....”

Kiệt khẽ ngậm nga, cầm tay tôi đóng cửa nhẹ. Chúng tôi rút ngắn ba thành hai bước sải chân leo lên cầu thang, đi vào chốn thiên đường cũ nát kia.

3.

Không có chìa khóa dạng thẻ, không chọn phòng bằng máy tính, chúng tôi phải đến quầy thu ngân trả tiền để lấy chìa khóa.

Quầy thu ngân là kiểu quầy cũ được làm bằng gỗ, chỉ cao đến ngực là cùng, có một song cửa nhỏ để mở ra đóng vào, bà chủ nhô đầu ra từ bên trong.

“Chúng tôi muốn thuê phòng.” Kiệt dùng chất giọng đầy khẩn thiết và bí ẩn nói, tựa như đang muốn tuyên bố tin kết hôn vậy.

“Hửm?” Bà chủ nhìn qua ngấm lại với vẻ mặt tràn ngập nỗi hoài nghi, đưa ra quyển danh sách đăng ký đã ố vàng, bàn tay gầy đét chỉ tới chỉ lui trên trang giấy: “Trước tiên hãy điền thông tin vào..... họ tên....địa chỉ.... số điện thoại.....” Đồng thời dùng ánh mắt dò xét ẩn sau tròng kính lão trộm liếc tôi.

“.....Chưa từng tới đây đúng không?”

“Không — a, ha — xin lỗi.....” Tôi xoay người sang chỗ khác, tóm lấy bàn tay hư hỏng đang vói vào lưng quần tôi sờ soạng, quăng ra ngoài.

“Còn người cần liên lạc khi cấp bách nữa, viết ở đây.....”

“Này!” Tôi đột ngột nghiêng mình, vút luôn cánh tay xấu xa đang sờ mó đũng quần đằng trước của mình ra.

Bà chủ trừng tôi tóe lửa.

Lúc thu hồi danh sách khách trọ đăng ký, bà ta lại lườm tôi một cái bén ngót.

Đến khi đưa chìa khóa lại nhận không được mà trợn mắt lần nữa.

“Phòng 209 [3].”

“Cám ơn!”

Kiệt cướp ngay chìa khóa chạy thẳng lên cầu thang, bỏ tôi đứng chào cờ tại chỗ, bối rối buộc lại dây nịt vừa bị cậu tháo ra.

4.

Tôi xoắn dài bước chân đuổi lên cầu thang, nắm lấy lưng quần đằng sau của Kiệt, cậu không cam chịu bị yếu thế nên trở tay đẩy mạnh tôi vào tường, thang lầu chỗ này vốn được ghép lại từ những tấm ván gỗ, lập tức phát ra âm hưởng kéo kẹt rất dọa người.

“Xin tôn trọng quyền lợi của khách trọ khác, đừng tranh cãi âm ỉ!” Tiếng cảnh cáo chói tai của bà chủ truyền đến từ dưới lầu.

Kiệt quay đầu lại to tiếng đáp: “Xin hỏi loại nhà trọ tả tôi này còn ‘khách trọ khác’ hay sao?”

Tôi vội vàng tiến lên bịt kín cái miệng hay gây họa kia, suýt chút nữa đã đập vào khoảng không.

5.

Phòng 209 nằm cuối dãy hành lang tối mù.

Tôi có cảm giác nó ở một nơi rất xa xôi, một phần mười nguyên nhân là do đèn đóm không đủ sáng, số phòng khó mà thấy rõ được, còn chín phần mười kia là do Kiệt liên tục gây phiền toái cho tôi.

Cậu kẻ sát rạt người tôi như giác hút [4], hai tay luồn qua nách ôm tôi chặt cứng, tôi kéo lê thân thể cậu đi tựa như công một linh hồn bướng bỉnh [5], đồng thời còn phải đối phó với lời nói và động tác khiêu khích suông sã của cậu.

“Sao mãi chưa đến vậy..... Nhanh lên, tôi ghen sắp chết rồi.....”

Cơ thể cậu không chịu an phận mà cứ vặn vẹo suốt, miệng dán sát bên tai tôi thổi khí liên hồi, khiến tay chân tôi mềm nhũn, đầu đổ đầy mồ hôi, hô hấp cũng khó khăn. Tôi thì sắp bị cậu chọc cho bốc hỏa đến phát điên, nhưng ngoài miệng vẫn một mực tươi cười.

Vất vả lắm mới chạm đến ổ khóa phòng 209, Kiệt lại hôn hôn hai má tôi: “.....Muốn quá, không được..... Thật sự chịu không nổi.....”

Còn cần lỗ tai của tôi nữa.

Cửa “cách” một tiếng mở toang, chúng tôi thiếu điều ngã vào cửa mà lăn vào.

Trong phòng tối đen như mực, chẳng biết chìa khóa đã rơi đến góc nào. Tôi cũng không có tâm trạng đi tìm, quay sang đóng cửa phòng rồi áp Kiệt lên cánh cửa hôn cuồng dại.

6.

Dây nịt bằng đồng và quần dài của Kiệt đồng loạt rơi xuống đất, phát ra âm thanh đinh đương, tôi dùng chân tách cặp đùi cậu ra, cởi áo cho cậu, chỉ hai ba động tác đã lột cậu sạch trơn. Lưng Kiệt dán vào cửa, thân thể lỏa lồ đối diện với tôi, tôi muốn nhìn, định vươn tay bật đèn trên tường nhưng cậu không cho, cầm tay tôi vòng ra sau gáy mình, muốn tôi hôn thêm lần nữa.

Cậu quyến rũ và kích thích tôi gấp bội ngày thường, dáng người ẩn hiện trong bóng tối khi khom lưng cởi quần áo cho tôi quả thực khiến người ta sắp máu chảy thành sông. Sau khi mất đi thị giác, các giác quan khác trở nên nhạy bén hơn nhiều, tôi lần mò động mạch đang lưu thông máu rất nhanh dưới làn da, nghe thấy từng đợt khí nóng tỏa ra từ người cậu, nghe được âm thanh trái khế đang chuyển động lên xuống trong yết hầu khô khốc, da thịt và lông tóc cậu như rừng rậm khi ẩn khi hiện, cảm dỗ tôi cứ tiếp tục thâm nhập sâu hơn. (trời ơi nguyên văn đó thế luôn =(((

Nhanh lên.....Vào nhanh lên.....

Tôi nửa ôm nửa kéo cậu lên giường, bị vấp mớ quần áo vứt trên sàn nhà nhưng chúng tôi không ai thấy đau, tôi để cậu nằm trên giường, vênh cao cặp mông, phun ra chút nước bọt qua loa làm dầu bôi trơn, ai ngờ giữa lúc dầu sôi lửa bỏng chợt nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng mà cực kì mất hứng.

“..... Nghĩ biện pháp sao?” Tôi đỡ chắc lấy thắt lưng cậu, cắn răng dậm nốt nửa đoạn cũng đã cứng lên vào trong.

Kiệt quát to một tiếng như vừa bị bỏng nước sôi, sau đó lấy tay bịt miệng liên tục mắng chửi. Tôi bóp bờ vai cậu trấn an, hứa tuyệt đối sẽ không bắn bên trong, hứa nhất định sẽ cẩn thận kiểm soát thời gian, tôi hỏi cậu muốn tôi tìm thử xem trong ngăn kéo ở tủ đầu giường có cung cấp áo mưa miễn phí không, nhưng tôi cứ hết lần này đến lần khác tăng lực mạnh hơn, lòng tôi tràn trề niềm vui sướng như vừa trộm được thứ gì, nếu hiện giờ phải ngừng lại vì không đeo áo mưa, tôi sẽ chết chắc.

Trong lúc điên cuồng lay động cơ thể, tôi thấy thật may mắn khi bản thân không bỏ thêm áo mưa vào ví da kịp thời.

Tôi vẫn nghĩ chỉ cần l*nh t*nh với Kiệt đã đủ trôi đến miền kho* c* cực lạc, không ngờ chúng tôi còn có thể tiến thêm một bước khắng khít như vậy, cơ thể tôi bị cậu siết chặt, làn da cậu như thể hòa vào trong tôi, bao bọc lấy tôi; không muốn rút ra, tôi muốn vĩnh viễn vùi sâu bên trong cậu, đeo áo mưa l*nh t*nh tẻ nhạt y như mặc áo mưa tầm, đáng tiếc trước kia tôi không hề biết.

“Anh....Nếu anh dám bắn bên trong.....Tôi sẽ giết anh.....”

“....Được.”

Em giết tôi đi.

7.

Kiệt chôn đầu ở khuỷu tay thở hổn hển, dùng sức giãy dụa hai lần nhằm báo cho tôi biết cậu rất bức bối, nhưng tôi vẫn nằm yên trên người ôm sát lấy thân thể cậu, cố chấp bắn hết toàn bộ dịch thể, tôi hôn lên tấm lưng và bờ vai cậu, như muốn nói cho cậu biết tôi chưa từng có cảm giác tuyệt vời đến vậy, tôi còn bảo chỉ sợ từ nay sẽ không còn hứng l*nh t*nh với bất kì cậu trai nào nữa.

“Anh thích làm với ai liên quan cái rắm gì tới tôi!”

Dứt lời, cậu chống thân thể nhổm người dậy, đá một cước thật mạnh lên ngực tôi.

Tôi muốn bật đèn, cậu không cho, tôi đề nghị cậu vào phòng tắm tẩy rửa, cậu không chịu, tôi hỏi cậu giận rồi sao, cậu vung tay cho tôi một cái tát.

Chúng tôi mặt đối mặt ngồi trên giường dán mắt nhìn nhau trong bóng đêm, nhưng chỉ thấy ánh sáng phản chiếu từ đôi con ngươi đối phương.

“Chẳng lẽ em không thoải mái sao? Rõ ràng vừa nãy –”

Tôi còn chưa nói xong đã bị cậu quăng cho một cái bạt tay.

Mặt của đàn ông là để người ta đánh chơi ư? Dẫu tôi có mạo phạm đến điều cấm kỵ của cậu, nhưng cậu đối xử với tôi như vậy chẳng phải cũng hơi quá đáng sao? Tôi có cần thiết phải chịu đựng tính xấu của cậu không?

Tôi nhào người về phía trước nắm lấy vai Kiệt, ngắm nhìn đôi mắt cậu gần trong gang tấc, tôi thực sự không biết bước tiếp theo nên làm thế nào mới tốt, có lẽ tình yêu đã sớm biến tôi thành kẻ vô dụng.

8.

Quả nhiên tình yêu đã làm tôi tê liệt, tôi dùng nụ hôn và những cái mơn trớn kiên nhẫn nhất, mềm mại nhất và cũng dịu dàng nhất lấy lòng cậu, tự nguyện rửa bản thân để cầu xin cậu tha thứ.

9.

Thái độ của Kiệt dần dần mềm dịu đi, tuy không trông thấy gương mặt cậu, nhưng căn cứ vào mức độ thả lỏng cơ thể, tôi biết cậu không hề giận tôi. Tôi lại nghiêm túc nói vài câu ân hận, còn chân thành cam đoan: lần sau trừ phi em đồng ý, nếu không tôi nhất định sẽ không bắn bên trong.

“Lần sau? Anh còn muốn có lần sau?!” Kiệt lớn tiếng oán giận, túm bàn tay đang đặt ở giữa đùi mình ném sang bên cạnh.

Dựa vào giọng nói y như mấy nhân vật trong phim hoạt hình này, tôi càng khẳng định cơn giận của cậu đã tiêu hết.

Tuy tôi biết chắc sắc mặt cậu còn rất khó coi.

“Em biết không....Thực ra em mặc bộ D&G đó không hề xấu như tôi nói.....”

“Nói thừa.”

“.... Chảy ra rồi....Tôi lau khô giúp em.....”

“Ghê tởm muốn chết, đều tại anh.”

“Tôi ôm em đi tắm....”

“Tôi không có chân chắc? Ai cần anh làm gà mẹ?”

10.

Kiệt lẻ mề “đóng đô” trong phòng tắm rất lâu, bước ra khỏi cửa thấy tôi còn đang nằm chờ, lông mày cậu lập tức nhướn cao, nói thật chua ngoa: “Thật hiếm có nha, chưa ngủ? Chẳng lẽ không đủ sáng khoái, muốn thêm lần nữa sao?”

“Chờ em cùng ngủ.” Tôi vỗ vỗ chiếc giường đã được trải drap lại ngay ngắn.

Kiệt liếc tôi, cậu đến bên cửa sổ vén tấm rèm dày cũ kỹ, nhìn ra ngoài: “Trời đổ mưa hồng hỏ?”

Tôi xấu hổ cười khẽ hai tiếng, lại vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh.

“Chuyện này thật khác thường nha.” Kiệt hai tay hai chân bò lên giường, nằm xuống cạnh tôi, “Có chuyện gì vừa xảy ra sao?”

“Anh lại muốn cãi nhau?!”

“Không có.” Tuyệt đối không có. Tôi rũ mi mắt, giả vờ ra vẻ tủi thân.

“Đầu heo.” Kiệt cười, đâm vào ngực tôi một cái: “Cho anh một cơ hội bồi thường.....Kể chuyện cho tôi nghe.”

Tôi nhướn mí mắt lên nhìn cậu một cách khó hiểu.

“Chuyện xưa hay kể lúc đi ngủ nha, anh đã sẵn sóc mà nằm chờ tôi như vậy, kể chuyện dở tôi ngủ chẳng phải sẽ càng tuyệt hơn sao?”

“..... Em muốn nghe chuyện nào?”

“Nàng tiên cá [6], công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn [7], hoàng tử bé [8], ông khổng lồ ích kỷ [9], ba chú heo con [10], bộ quần áo mới của hoàng đế [11], vịt con xấu xí [12]....”

“Nhiều quá vậy?”

“Gấp cái gì, tôi còn chưa nói xong, thêm cả cô bé Lọ Lem, cô bé quàng khăn đỏ, cô bé bán diêm [13], nàng công chúa và hạt đậu [14], hoàng tử hạnh phúc [15], Alice lạc vào xứ sở thần tiên [16], nai con Bambi [17], vua sư tử [18].....Tất cả mấy chuyện đó đều không được kể!”

“Hả?”

“Cấm kể mấy chuyện không cần dùng não như thế, kể cái gì đặc biệt xú đi.”

“.....”

Quả nhiên, nếu không khó dễ tôi thì cậu ta còn là Kiệt sao?

Cũng may bây giờ tôi đang mắc bệnh yêu đương trầm trọng, cái dư thừa nhất chính là lãng mạn. Tôi quyết định sẽ kể một câu chuyện tình yêu vô cùng lãng mạn.

[1] Đèn áp trần Acrylic là loại sản phẩm ứng dụng hiệu quả không gian phòng tắm và phòng ngủ, hành lang...được thiết kế duyên dáng với những họa tiết, hoa văn sống động trên từng sản phẩm. Vì thế, thích hợp với nhiều kiểu bố cục đa dạng trong không gian nội thất của ngôi nhà. Ngoài ra, đèn áp trần Acrylic được người tiêu dùng ưa chuộng bởi độ bền cao, dễ lau chùi vệ sinh và giá cả hợp lý, và những tính năng vượt trội sau: khung bằng nhựa cao cấp, kiểu dáng đơn giản mà sang trọng, chống côn trùng.

[2] Hallelujah, Halleluyah, hoặc Alleluia là tán thán từ, dùng để ca ngợi Thiên Chúa, để bày tỏ niềm hân hoan vui mừng và cảm ơn vì được nhiều ơn lành của Thiên Chúa. Trong ngôn ngữ Hebrew của người Do Thái, từ Hallelujah là từ ghép của “hallelu” nghĩa là ca ngợi, chúc tụng và “Yah” là từ viết tắt của “Yahweh” hoặc “Jehova” có nghĩa là Thiên Chúa.

Từ ghép này dùng để diễn tả sự vui mừng cuồng nhiệt đến tột độ và sự cảm tạ hết sức chân thành vì được Thiên Chúa luôn phù hộ và ban tràn đầy vô số ơn thiêng.

[link nghe]

[3] 209 có nghĩa là “tôi yêu bạn” trong hệ thập lục phân

Trong toán học và trong khoa học điện toán, hệ thập lục phân (hay hệ đếm cơ số 16, tiếng Anh: hexadecimal), hoặc chỉ đơn thuần gọi là thập lục, là một hệ đếm có 16 ký tự, từ 0 đến 9 và A đến F (chữ hoa và chữ thường như nhau). Hệ thống thập lục phân hiện dùng, được công ty IBM giới thiệu với thế giới điện toán vào năm 1963. Một phiên bản cũ của hệ thống này, dùng các con số từ 0 đến 9, và các con chữ U đến Z, đã được sử dụng trong máy tính Bendix G-15, ra mắt năm 1956. [link đầy đủ]

[4] (động vật học) cơ quan của một số động vật giúp cho chúng bám chặt vào một bề mặt bằng sức hút

[5] nguyên văn “bối hậu linh” = chỉ những linh hồn đi theo mình từ lúc mới sinh ra, nếu là thiện linh thì gọi là thần bảo hộ, nếu là ác linh thì gọi là ma quỷ quấy thân; không dám cho bé Kiệt vào loại nào nên để chung là linh hồn =))

[6] Nàng tiên cá (Tiếng Anh: The Little Mermaid; Tiếng Đan Mạch: Den lille havfrue) là truyện cổ tích nổi tiếng của nhà văn, nhà thơ người Đan Mạch Hans Christian Andersen, kể về một nàng tiên cá nhỏ mong muốn từ bỏ cuộc sống dưới đáy biển và thân phận người cá của nàng để có được một linh hồn của con người và tình yêu của chàng hoàng tử loài người.

Ban đầu được sáng tác cho một vở balê, truyện được xuất bản lần đầu vào năm 1873 và đã được chuyển thể thành nhiều thể loại bao gồm nhạc kịch và phim hoạt hình.

[nội dung câu chuyện]

[7] Truyện Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn (tiếng Anh: Snow White and the Seven Dwarfs) – nguyên tiếng Đức das Märchen Sneewittchen hay có nghĩa “Cô bé Bạch Tuyết” – là một câu chuyện cổ tích nguyên được anh em nhà Grimm, người Đức, thu thập và cho xuất bản đầu thế kỷ 19. Bản dịch sang tiếng Anh đầu tiên là vào khoảng 1820. Do tiết chuyện kỳ thú và sinh động, câu chuyện đã được dịch ra khoảng 20 thứ tiếng trên thế giới. Nó đã được hãng phim Walt Disney dựng nên một bộ phim hoạt họa nổi tiếng cùng đề tài năm 1937 và cho đến nay, bộ phim này vẫn còn được nhiều người, cả các tầng lớp thiếu nhi cũng như những người ham mê hoạt họa ưa thích.

[nội dung câu chuyện]

[8] Hoàng Tử Bé (tên tiếng Pháp: Le Petit Prince), được xuất bản năm 1943, là tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nhà văn và phi công Pháp Antoine de Saint-Exupéry. Ông đã thuê ngôi biệt thự The Bevin House ở Asharoken, New York, Long Island trong khi viết tác phẩm này. Cuốn tiểu thuyết cũng bao gồm nhiều bức tranh do chính Saint-Exupéry vẽ. Tác phẩm đã được dịch sang hơn 250 ngôn ngữ (bao gồm cả tiếng địa phương) và cho đến nay đã bán được hơn 200 triệu bản khắp thế giới và được phát triển trở thành một sê ri truyện tranh có 39 chương. Truyện còn được dùng như tài liệu cho những người muốn làm quen với ngoại ngữ.

[nội dung câu chuyện]

[9] Ông khổng lồ ích kỷ [nội dung câu chuyện]

[10] Ba chú heo con [nội dung]

[11] Bộ quần áo mới của hoàng đế [nội dung]

[12] Vịt con xấu xí: Vịt mẹ đẻ trứng, những quả trứng lần lượt nứt ra nhưng quả trứng to nhất vẫn chưa chịu nở. Vịt mẹ khó chịu, rồi lại tiếp tục nằm xuống. Cuối cùng thì quả trứng to nhất cũng nứt và vỡ toác ra, nhưng lại là một chú vịt con thô kệch và khủng khiếp... Và những ngày diễn ra thật buồn với chú vịt con xấu xí, đến một ngày chú vịt đáng thương kia bị tất cả các loài có cánh ở đây xua đuổi. Thậm chí ngay cả các anh chị của chú cũng đối xử tệ bạc, ác độc với chú. Và Chú vịt xấu xí đã làm cuộc hành trình rời xa khu đầm lầy... để cuối cùng Chú vịt con xấu xí đã tìm được đồng loại của mình và biến thành một chú Thiên nga đẹp đẽ.

[13] Cô bé bán diêm [nội dung]

[14] Công chúa và hạt đậu [nội dung]

[15] Hoàng tử hạnh phúc [nội dung]

Oscar Wilde (1855-1900) là nhà thơ, nhà văn, nhà soạn kịch người Ireland có tầm ảnh hưởng không nhỏ đến đời sống văn nghệ phương Tây vào nửa cuối thế kỷ XIX. Là một nhà văn đa tài, sáng tác đủ các thể loại: tiểu thuyết, truyện ngắn, kịch, thơ, tiểu luận... Không chỉ thế ông cũng rất thành công với những câu chuyện ngắn ngọt ngào, trong sáng và giàu triết lý dành cho thiếu nhi. Với văn phong đẹp thanh thoát và du dương tác giả kể cho những đứa trẻ nghe về câu chuyện của tình thương, của cái đẹp. Trong đó, Hoàng tử hạnh phúc là tập truyện nổi bật nhất ở thể loại này, gồm 4 truyện: Gã khổng lồ ích kỷ; Chim sơn ca và bông hoa hồng, Hoàng tử hạnh phúc, Vị vua trẻ tuổi.

[16] Alice lạc vào xứ thần tiên [nội dung]

[17] Chú nai Bambi (tên gốc: Bambi) là một phim hoạt hình thứ 5 của hãng hoạt hình Walt Disney vào năm 1942, dựa vào truyện cùng tên của Felix Salten. Larry Morey, Perce Pearce, và Gustaf Tenggren đã cùng nhau viết kịch bản và đạo diễn bộ phim này. Bộ phim được phát hành lại vào những năm 1947, 1957, 1966, 1975, 1982 và 1988. Phiên bản video gia đình đầu tiên của bộ phim, ở định dạng VHS, ra mắt vào 1989 và 1997. Một phiên bản DVD gồm bản master lại của phim và một đĩa gồm các phần đính kèm, được phát hành vào ngày 1 tháng 3 năm 2005. Hiện nay bộ phim đang được nằm trong “Disney Vault”.

[18] Vua sư tử (The Lion King) [nội dung]

[cont]

9. Chương 9: Câu Chuyện Tình Yêu

Tình yêu giữa sói và chuột túi

~1.

“Ngày xưa ngày xưa, hình dáng nhân loại cũng không giống như bây giờ.....”

Kiệt nói leo: “Giống khỉ?”

“Không phải, khi đó cơ thể con người to hơn, tròn hơn, có bốn tay bốn chân, hai khuôn mặt.....”

“Giống quái vật?”

“Đừng ồn, nghe tôi kể này..... Loài người khi đó có hai khuôn mặt, mỗi khuôn mặt đều có đầy đủ các bộ phận, cứ như dán hai người vào thành một vậy. Thế nên họ được chia ra làm ba loại giới tính: nam, nữ, và kết hợp nam nữ. Họ rất mạnh, lại hùng hực dã tâm, ngay cả thần cũng phải kiêng dè, vì họ không chỉ ưu việt mà còn kiêu ngạo, thậm chí muốn lên trời tiêu diệt hết các vị thần, để bản thân được trở thành thần.”

“Zeus nổi giận, các vị thần khác cũng nổi giận, mọi người vội vàng tổ chức hội nghị khẩn cấp; sau khi trải qua quá trình thảo luận gay gắt, Zeus nghĩ ra một diệu kế làm suy yếu năng lực của nhân loại, đó là phân đôi họ ra.”

“Thế nên vào một ngày nọ, lúc nhân loại còn đang chìm trong giấc ngủ say, họ bị các vị thần chém thành hai nửa. Sau khi Zeus tách cơ thể con người ra, ông ta dùng xương sườn và da bao bọc lấy nội tạng để tổn thương của họ, buộc lại bằng một nút thắt trên bụng, đó chính là rốn, cuối cùng ông xoay đầu họ qua một trăm tám mươi độ, để họ lúc nào cũng có thể nhìn thấy vết thương của mình, tự biết kiểm điểm lại bản thân.”

“Sau khi bị chia thành hai nửa, con người không thông minh, linh hoạt và cường tráng như thuở ban đầu. Hơn nữa vì không nguyên vẹn nên họ trở nên vô cùng yếu ớt, cả đời luôn đi tìm kiếm một nửa đã đánh mất của mình. Nếu nguyên bản là nam thì tìm kiếm một nửa cũng là nam, nếu là nữ thì tìm kiếm một nửa cũng

là nữ, còn nếu là loại giới tính thứ ba, họ sẽ đi tìm nửa nam hoặc nửa nữ. Nếu tìm được, họ liền suy nghĩ trăm phương nghìn kế để được ở cạnh đối phương, mãi mãi không muốn bị chia lìa.”

“Ồ?”

“Câu chuyện này gọi cho em điều gì?” Tôi nhìn Kiệt hỏi đầy thâm tình.

“Thần là đồ khôn.”

“Không phải.” Tôi lắc đầu: “Câu chuyện này muốn nói, mỗi người chúng ta đều đang tìm kiếm một nửa còn lại của mình, một nửa đó rất quan trọng, cần thiết giống như không khí và nước vậy.”

“Được rồi, cứ cho là vậy đi.” Kiệt nghiêng người, lấy tay chống đầu: “Tôi cũng muốn kể chuyện xưa.”

2.

“Ngày xưa ngày xưa, có một góc bị thất lạc....”

“Cái gì thất lạc cơ?” Tôi hỏi.

“Một góc.” Kiệt dùng hai ngón trỏ chạm vào nhau, tạo thành một đỉnh nhọn của hình tam giác, “Nó bị thất lạc.”

“Tại sao bị thất lạc?” Tôi lại hỏi.

“Không biết, anh đừng ngắt lời tôi!”

Tôi lật mình nằm nghiêng, cũng lấy tay chống đầu, đối diện với cậu.

“Ngày xưa ngày xưa, có một cái góc bị thất lạc, nó rất cô đơn, luôn nằm lẻ loi trên mặt đất hy vọng có người đi ngang qua sẽ nhặt mình lên.”

“Nó gặp gỡ nhiều người, cũng có vài người xem như thích hợp...” Kiệt vừa nói, vừa dùng ba ngón tay trái mình họa cho cái góc thất lạc, tay phải cong lại thành hình vòng tròn bị khuyết một góc, sau đó dùng tay phải ôm lấy ba ngón tay trái.

Đột nhiên tưởng tượng đến hình ảnh d*âm dật nào đó, tôi nhin không được bật cười hình hích, ngay lập tức bị Kiệt trừng tóe lửa, tôi bèn giả vờ đằng hắng hai tiếng.

“..... Có vài cái xem như thích hợp, nhưng kẹp chặt đến nỗi nó không sao nhúc nhích được, có cái quá lớn hoặc quá nhỏ, căn bản không thể kết hợp với nó, có cái khớp được với nó một thời gian rồi cũng yên lặng mà đi mất.”

“Nó suy nghĩ rất nhiều phương pháp hấp dẫn chú ý của người khác, cố gắng tô điểm bản thân sao cho thật xinh xắn, thế mà kết quả luôn dọa đối phương chạy mất. Cuối cùng đến một ngày kia, có một cái đặc biệt nhất xuất hiện, nó tròn vo, là một hình tròn hoàn hảo.”

Tôi rớt cuộc nhin không nổi mà bật cười ha hả.

Kiệt không để ý tới tôi, cậu cao giọng nói tiếp tục kể: “Góc bị thất lạc vừa nhìn thấy đã đem lòng yêu mến đối phương, nó nói với hình tròn hoàn hảo kia: tớ nghĩ bạn chính là cái tớ đang đợi, chắc tớ cũng là góc bị thất lạc của bạn phải không?”

“Hình tròn hoàn hảo vừa nghe xong phải chẳng lập tức ấy ấy nó.....” Tôi khum hai bàn tay lại đan xen vào nhau, làm động tác có chứa tính ám chỉ.

“Không có đâu. Đầu heo.” Kiệt dùng khước mắt liếc tôi, vươn ngón trỏ vẽ một vòng tròn: “Hình tròn hoàn hảo nói: tớ không mất một góc nào cả, cũng không có chỗ trống cho bạn ở chung.”

“Ặc.” Tôi bẽ mặt thu tay về.

“Góc bị thất lạc thất vọng hỏi: bạn không thể mang tớ theo sao? Hình tròn nói: e là không có khả năng, nhưng sao bạn không thử tự đứng lên xem? Góc bị thất lạc trả lời: tớ không đứng được, trời sinh tớ là đáng về nhọn thế này mà. Hình tròn lại đáp: Sao bạn không thử một lần xem? Tớ chờ bạn.”

“Thế là góc bị thất lạc cố gắng hết mình, nó cẩn thận xê dịch thân thể, sau đó ‘bịch’ một tiếng ngã trên mặt đất, đau lắm, nhưng nó không nản lòng. Cứ ngã hết lần này đến lần khác, ngã rồi đứng lên, đứng lên rồi ngã, rồi cuộc đỉnh nhọn của nó dần dần được mài nhẵn.”

“Nó chậm rãi lăn lộn khắp nơi, từ từ cũng tròn hết như hình tròn hoàn hảo kia, cuối cùng chúng nó một trước một sau cùng nhau vui vẻ lăn đi.”

“..... Hết rồi?”

“Ừ, chuyện này gọi cho anh điều gì?”

“Béo ú lăn nhanh hơn.” Tôi cúi kính đáp.

“Xi.” Kiệt trợn mắt cho tôi một cái nhìn siêu khinh bỉ, cậu xoay người nằm xuống, “Câu chuyện này muốn nói, thay vì mơ mộng hào huyền mong có thể ở chung với người khác, chẳng bằng trước tiên nên cố gắng tự hoàn thiện bản thân.”

3.

Ngày xưa ngày xưa có một chú sói nhỏ, nó là một chú sói rất mạnh mẽ. Sinh ra trong một gia đình sói quyền thế, cha nó mở bệnh viện tư nhân, chuyên môn khám bệnh cho những con sói giàu có, mẹ nó là một minh tinh rất đẹp, từng diễn nhiều bộ phim truyền hình nổi tiếng, họ đứng cạnh nhau quả thật xứng danh ‘trai tài gái sắc’. Thế mà khi chú sói nhỏ chỉ vừa cai sữa, họ lại ly hôn.

Sói cha nhanh chóng tái hôn với một con sói cái rất đẹp, không lâu sau lại sinh ra một chú sói con. Sói con rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với người anh cùng cha khác mẹ của nó. Thế nên từ bé sói nhỏ đã phải đối mặt với áp lực tranh đua gay gắt, tính cách vốn không thích thua cũng trở nên ngày càng quật cường.

Sói nhỏ rất sợ thua, nhưng ở nhà nó luôn bị ức chế. Sói mẹ đã sớm chuyển ra nước ngoài sinh sống, sói cha và mẹ kế lại không thích nó, nó nỗ lực rèn luyện thân thể, dốc sức học hành chăm ngoan, nhưng oái oăm thay em trai lại luôn đánh bại nó dễ dàng. Sói nhỏ lúc nào cũng phải ganh đua rất mệt mỏi, nhưng nó chưa bao giờ dám lơ là một giây.

Càng xui xẻo hơn là khi sói nhỏ bước vào tuổi dậy thì, nó phát hiện mình không bình thường. Nó không thể g**o p**i với sói cái mà chỉ thích các bé cừu nhỏ, vì thế vô phương sinh ra thế hệ con cháu. Nhưng gia đình nó cực kì bảo thủ, sói nhỏ cũng chỉ biết cố gắng giấu kín bí mật này, bất quá tính một đằng lại ra một nẻo, trong một lần cãi nhau ngoài ý muốn, nó rống to với sói cha, bất cẩn khai ra hết toàn bộ.

Sói cha tức giận thiếu điều muốn học máu, ép sói nhỏ hoặc là phải thay đổi hoặc là cắt đi cho khuất mắt. Sói nhỏ đã thử, nhưng cảm nó thích cừu còn khó hơn việc bắt nó ăn chay, thế nên nó khăn gói ra đi.

Nó vất vả cố liên lạc với sói mẹ để xin một ít phí sinh hoạt, sau đó tự thân vận động tìm một chỗ tòi tàn để ở. Nó nuốt không trôi nổi uất nghẹn này, nó muốn sau này nhất định phải lợi hại hơn cả sói cha, cho nên nó cố gắng học y để trở thành bác sĩ.

Sói nhỏ là một kẻ không chịu nổi cô đơn, dù sao hiện tại sói cha cũng chẳng quản lý nó được, nó bèn nhân lúc rỗi rãi đi vào rừng rậm, săn mấy bé cừu.

Một ngày nọ, khi sói nhỏ đang săn cừu trong rừng, nó gặp gỡ một con chuột túi. Con chuột túi ấy rất xinh đẹp, rất đặc biệt, nhưng cũng cực kì xấu xa, trình độ hư hỏng áng chừng tương đương nó. Sói nhỏ rất thích chuột túi, thường xuyên tìm nhóc ta chơi đùa, kết quả chơi đùa một thời gian thì nó như phát nghiện, rồi cuộc cả cừu nó cũng thấy chướng mắt. Hiện tại sói nhỏ rơi vào tình cảnh thật thê thảm và hoảng loạn, nó không biết vì lẽ gì mình lại yêu chuột túi, cũng chẳng biết chuột túi có yêu nó không, nhưng nó không dám hỏi, vì sợ bị chuột túi cười nhạo, vì nó sợ thua chuột túi. Nếu sói mà thua cả chuột túi thì sau này còn làm được gì nữa?

5.

Ngày xưa ngày xưa có một chú chuột túi nhỏ, nó là chú chuột túi rất yêu bản thân. Nó luôn cho rằng mình là chú chuột túi đáng yêu nhất trên đời, đáng tiếc cha mẹ nó lại không nghĩ như vậy.

Thực ra cũng không hẳn là thế, chuột túi cha căn bản không hề biết đến sự tồn tại của chuột túi nhỏ. Ông ta là một thủy thủ rất phong lưu, mấy lần cập bến nghỉ ngơi đã quan hệ t**h d*c với chuột túi mẹ, sau khi thỏa mãn, ông ta cứ thế leo lên thuyền phóng khoáng bỏ đi, lưu lại con chuột túi cái với chiếc bụng càng ngày càng lớn. Chuột túi mẹ từng muốn phá thai, nhưng sợ đau nên cuối cùng vẫn sinh ra nó. Kết quả chẳng phải là đau muốn chết sao, ha ha, đáng đời lắm.

Chuột túi mẹ rất đẹp, bà ta là vũ nữ múa thoát y nổi tiếng nhất ở trấn nhỏ cạnh biển ấy, cho nên chuột túi nhỏ cũng rất xinh xắn. Nhưng dầu cho đáng về nó khả ái đến mấy cũng không làm mẹ nó vui vẻ, bởi vì từ lúc nó còn là phôi thai, mẹ đã hận nó rồi.

Chuột túi nhỏ dậy thì từ rất sớm, khi nó gặp được con chuột túi đầu tiên thích nó, nó hăng hái chìm đắm trong tình yêu, kết quả là bị chà đạp tàn nhẫn. Nhưng người mẹ múa thoát y lẳng lơ của nó lại không cho là chuyện nghiêm trọng, bà ta bảo, chỉ cần nhớ đem tiền về cho mẹ là được.

Hóa ra tiền lợi hại như vậy, có thể giải quyết rất nhiều việc, ngay cả chuyện bản thủ như chà đạp một chú chuột túi vị thành niên cũng có thể dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi chuột túi nhỏ hiểu ra đạo lý này, nó không bao giờ hy vọng xa vời là mẹ sẽ thương yêu nó nữa, cũng không cần tình cảm, nó chỉ nghĩ cách kiếm tiền. Đúng lúc ở trấn nhỏ ấy cũng có một chú thỏ con bị cha đánh đến chết, sắp không chịu đựng nổi, thế nên hai chú nhóc quyết định cùng nhau chạy trốn tới thành phố lớn làm công kiếm tiền, trải qua những tháng ngày tự do tự tại.

Từ đó về sau, chuột túi nhỏ sống những ngày hạnh phúc và vui vẻ ở chốn đô thị phồn hoa. Tất cả mọi người đều khen nó là con chuột túi đáng yêu nhất thế giới, tất cả mọi người luôn tranh nhau cầm tiền đến tìm nó, sau khi có tiền, nó càng cố gắng ăn mặc quyến rũ hơn, càng ngày càng có nhiều người thích nó.

Cuộc sống cứ thế bình yên trôi qua, ai ngờ vào một ngày xúi quẩy kia, chuột túi gặp một con sói nhỏ. Một con sói ngu ngốc đầu óc ngây ngô tứ chi phát triển, chuột túi không sợ sói, nó chột nghĩ, hay là đổi khẩu vị chơi đùa với con sói này một chút, cũng đâu có gì hại, thế là chúng nó bắt đầu quen nhau.

Vốn chơi đùa rất vui, nào biết xui rủi làm sao mà con sói ngốc lại phải lòng chuột túi nhỏ, miệng không thừa nhận nhưng luôn dùng những cách cực ngu xuẩn mà cũng rất buồn cười gợi ý cho nó biết, chuột túi cảm thấy phiền chết được, nhưng vì nó thông minh hơn sói ta, nó biết tình yêu phiền toái lại chênh vênh, hơn nữa nó vốn không muốn nói chuyện yêu đương quỷ quái gì, cơ mà –

– Hoàn –

Mình hông biết câu chuyện của chàng có thiệt hông (vì nghe lạ hoắc) nhưng chuyện của Kiệt là gần giống câu chuyện về cái góc í, các bạn lên google tìm sẽ thấy:"> Cơ mà ... *đập bàn* tôi muốn ngoại truyện a a a a a a a =((((Buồn chị tác giả quá ;____;

.

Chúc tất cả mọi người tháng 7 vui vẻ XD~

P.S: *hôn gió gửi Gil Ngoan Hiền*:">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-tinh-yeu-thang>